

สำนักพิมพ์
มางดา **ริม**

ไทย *ลินิน* หกา

พลีวอ่อน : เขียน

THE LION PRINCE

Romance

ไทย ลับลึก

พลีว่อน : เข็ม

สำนักพิมพ์
มาดริส

สำนักพิมพ์
มาจดรีม

ลำดับที่ 88

โหยเส่นหา

โดย พลิว่อน

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-00-1682-2

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มาจดรีม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรรา วีรยา กิจสมุทร

พิสูจน์อักษร : วิไลวรรณ ไยดี

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักษญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธิญาภัทร์ พองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาพอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : mydream@satapornbooks.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบู
กระดานกอบอวยสายตากินรัด
www.greenread.com

บทนำ

เปลือกตาหนักอึ้งเหมือนมีใครเอาหินมาถ่วงไว้ ถึงอย่างนั้นเขาก็
พยายามปรือตาข้างหนึ่งขึ้นจนได้ แสงเจิดจ้าที่มโหฬารจากหน้าต่างที่หันไป
เข้านิวหน้าคำรามในลำคอ หัวกำลังจะระเบิดออกจากกัน มือความหาหมอน
ทว่านิ้วกลับแตะถูกพื้นผิวลื่นๆ เย็นๆ

เขาอยู่ที่ไหน

สมองของเขาชาวโพลน ไม่มีความทรงจำอะไรหลงเหลืออยู่เลย

“บ้าจิบ” เสียงของตัวเองแหบพร่า ใช้ฝ่ามือคลึงขมับ ดวงตา
พร่าเลือน

เขาไม่ได้อยู่บนเตียง หรืออยู่ในห้องนอนด้วยซ้ำ เขากำลังนอน
อยู่ในหลุมสี่เหลี่ยม ไม่สิ อ่างอาบน้ำต่างหาก เอื้อมมือออกไปเกาะขอบอ่าง
พยายามยกศีรษะขึ้น อาการวิงเวียนทำให้ต้องหลับตาลงอีกครั้ง

พลันประตูห้องน้ำก็เปิดผางออก เขาเงยหน้ามองซ้ำๆ ไปหน้า
คั่นเคยของใครคนหนึ่งโผล่พรวดเข้ามา

“คุณชายครับ” ผู้บุกรุกชะงัก หน้าตาตื่นเมื่อเห็นตัวเขาที่กำลังนั่ง
‘ล่อนจ้อน’ อยู่ในอ่าง แต่ก็แค่แวบเดียวเท่านั้น ก่อนที่ใบหน้าของฝ่ายนั้น
จะเรียวเฉย และบอกอย่างเยือกเย็น

“เราต้องรีบไป”

“ไป...ไหน...” เสียงที่หลุดออกมาจากปากเหมือนเบ็ดตัวผู้ไม่มีชีวิต

เขาเอียงคอมอง ตาลุงเฒ่านี้หน้าตาคุ้นจริงๆ แฮะ แถมตอนนี้ยังมีสามหัวอีกด้วย เขายิ้มเลื่อนลอย สมองว่างเปล่าเกินกว่าที่จะระลึกได้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร

“ไม่มีเวลาแล้วครับ คุณชาย”

คุณชาย! เขานิ่งหน้า เขาไม่ได้ชื่อนี้ อันที่จริงเขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาชื่ออะไร

ลุงนั้นตรงเข้ามา พร้อมกับตะโกนข้ามไหล่กลับไปข้างหลัง ออกคำสั่งซึ่งขัดกับใครบางคน “เข้ามาช่วยฉันแบกคุณชายออกไปเร็วเข้า!” จบคำผู้ชายตัวใหญ่เหมือนนักมวยปล้ำสองคนก็เดินเข้ามา

แบก? แล้วทำไมต้องแบก เขาโตแล้ว มีขา เดินเองได้

“จะทำอะไร”

สองคนนั้นอย่างสามขุมตรงเข้ามา ดึงเขาขึ้นจากอ่าง เขาขึ้นตัวเกาะขอบอ่างเหนียวแน่น แต่ก็ฝืนไม่ได้นาน แขนขา กล้ามเนื้อเหมือนจะไร้เรี่ยวแรง

“จะ...พาไปไหน” เขาเอ่ยปากถาม แต่ไม่มีใครแยแสจะตอบ

“เราต้องออกไปทางประตูด้านหลัง” หนึ่งในนักมวยปล้ำพูดขึ้น

“นักข่าวพวกนั้นอออยู่เต็มหน้าโรงแรมไปหมดเลยครับ”

“ส่งเสื้อผ้ามา” ลุงคนนั้นจับเขาแต่งตัว

เขาพยายามปิดไม้ปิดมืออีกฝ่ายออก ก่อนที่จะถูกนักมวยปล้ำอีกคนรวบตัวเอาไว้ เกิดอะไรขึ้น เขากำลังจะอำปากโวยวาย แต่ลุงแก่คนนั้นนำผ้าอุดปากเขาไว้เสียก่อน หรือว่าเขากำลังถูกลักพาตัว ผู้ชายสองคนหามเขาออกมาจากห้องน้ำ

“แล้วคุณๆ พวกนั้นล่ะครับ” เขาพยายามเอี้ยวคอ หรีตามองภาพรอบตัวขัดบ้าง มัวบ้าง ชวนเวียนหัว

ใครคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียง บนโซฟามีอีกหนึ่งคน พวกนี้ใครกันทำไมหน้าคุ้นอีกเช่นกัน

“ไม่ต้องห่วงพวกเขา” ลุงแก่พูด ลืมเสียงเฉยชา

“รถจอดรออยู่แล้วครับ” เสียงใครสักคนดังแทรกขึ้นมา

พวกนั้น ‘อ๋ม’ เขาออกมาที่โถงทางเดิน สิ่งที่เขาเห็นคือผ้าเพดาน และผนังสีขาว พวกเขาเข้าไปที่ลิฟต์ ไม่นานเขาก็ถูกพาตัวออกมาที่โถงทางเดินอีกครั้ง คราวนี้โถงทางเดินมืดสลัวทอดตรงไปสู่แสงสว่างด้านนอก ร่างทั้งร่างถูกโยนเข้าไปในรถมินิแวนที่เปิดประตูรออยู่

เขานอนตะแคง หน้าแนบไปกับเบาะหนัง แหงนคอมองเห็นลูกคนนั้นกลับหัวกลับหาง ตอนนั้นสามหัวของแกหุดเหลือแค่หัวเดียวที่กำลังขมวดคิ้วนึกหน้ามองมาที่เขา

“คุณชายวินซ์ครับ” คนพูดตบแก้มของเขาเบาๆ

ตอนนี้เองที่เขาพอจะจำอะไรได้บ้างแล้ว เขาพิมพ์ “ตาเผ่าคริส”

เกิดรอยยิ้มโล่งอกโล่งใจบนใบหน้าที่มีรอยย่นประปราย ก่อนที่เปลือกตาของเขาจะปิดลงอีกครั้ง จมดิ่งลงไปในห้วงนิรราที่มีแต่ความฝัน เขาไม่ได้เมา แต่เขาถูกมอมยา นั่นละคือสิ่งที่เขาคิดออก

1

เธอกระโดดลงจากหลังรถมอเตอร์ไซด์ เหยื่อไหลโคลย้อย จะมี
วันไหนบ้างไหมที่อุณหภูมิโดยเฉลี่ยของสยามประเทศจะต่ำกว่าสามสิบ
องศา เธอหนีบกระเป๋าเอกสารไว้ใต้ซอกแขน ถอดหมวกกันน็อกคืน
พรีวัน

“เท่าไรพี่”

“ร้อยยี่สิบ”

เธอควักเงินในกระเป๋าางเกงส่งให้ ก่อนที่จะเดินอืดๆ ไปบน
บาทวิถี ยกแขนข้างที่หิ้วถุงสารพัด ‘น้ำ’ สารพัด ‘ข้าว’ ขึ้นปาดเหงื่อ
ที่กำลังจะย่อยเข้าตา เลื้อยติดลายสตรอว์เบอร์รี่ที่สวมเปียกชุ่ม แทะจะ
ติดเป็นเนื้อเดียวกันกับผิว

“ทำไมร้อนอย่างนี้” ปากก็อดพิมพ์ไม่ได้

ออกมาเดินท่อมๆ ทำแสงตะวันยามบ่าย ไม่ใช่เรื่องน่าพิสมัยเอาเสีย
เลย แต่จะให้อะไรได้ มันเป็นหน้าที่ของเธอ กัดฟันลากขาที่เหน็ด-
เหนื่อยเมื่อย่ำไปข้างหน้า ฮึบๆ อีกไม่ถึงห้าสิบเมตรเท่านั้นก็จะถึงที่หมาย
เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เธอใช้มือที่หิ้วของดึงโทรศัพท์
ออกมาจากกระเป๋า กดรับสาย ยังไม่ทันได้อ้าปาก ปลายสายส่งเสียงมา
เสียก่อน

“แกไปถึงไหนเี่ย”

“ก็จะถึงออฟฟิศอยู่แล้วเฮีย” เธอเอาคีย์การ์ดพนักงานที่คล้องคอ
แตะลงบนช่องสแกนบัตรผ่านข้างเสาปูน ใช้สวิตช์ดันบานประตูกระจก
เข้าไปในตัวอาคาร ข้างนอกวอร์มแล้ว ข้างในร้อนชนิดที่ห้องอบซาวนา
ยังอาย

“ออกไปตั้งแต่ไถ่ยังไม่ไต่” ฝ่ายนั้นบนพื้พำ
เวอร์ไปไหม คนฟังกลอกตามองฟ้า เธอเพิ่งออกไปเมื่อตอนสิบโมง
นี่เอง แล้วที่เพิ่งได้กลับมาไม่ใช่เพราะพวกเขาหอรอกหรือ “ฉันจะวางหู
แล้วนะ” เธอบอกพร้อมกับปีนบันไดขึ้นไป

ที่นั่นคือออฟฟิศของเธอ ตึกแถวสามชั้นหนึ่งคูหา ห้างไกลแหล่ง
ชุมชนและร้านค้า ที่หน้าตาไม่เหมือนสำนักพิมพ์เลยสักนิด เรียกว่าชองโจร
ยังจะเหมาะกว่า ข้างในทั้งเก้าห้องแคบ บนผนังผ่านสมรภูมิมาอย่างโชกโชน
มีทั้งรอยขีดข่วนและใบปิดโฆษณาทั้งเก้าใหม่ปะปนกัน จนแทบไม่เห็นว
ลีเดิมคืออะไร

ไต่ขึ้นไปถึงชานพักบันได ก็ได้ยินเสียงโอดครวญ

“หิวว๊ายๆ ตั้งแต่เช้ายังไม่มีข้าวสักเม็ดตกถึงท้อง” เสียงแหลมๆ
ของใครอีกคนผสมโรง

“ฉันจะมีแรงทำงานได้อย่างไร ถ้าร่างกายยังไม่ได้สัมผัสอากาศเย็นแม้แต่
มิลลิกรัมเดียว หูก็พร่า ตาก็ลาย แข็งขาอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปหมด”

คนที่ต้องหาข้าวหาน้ำมาถวายแป่ปาก นึกหมั่นไส้ “ฉันมาแล้ว” ร้อง
บอกเสียงดังให้พวกตัวซีเกียจได้ยิน ก่อนที่จะเดินขึ้นไปยังชั้นสอง ชั้นนี้
ละคือที่ทำงาน มีถึงสามชั้นก็จริง แต่ตึกแถวห้องนี้ใช้ประโยชน์ได้ก็แค่
ชั้นสองเท่านั้น ชั้นแรกเอาไว้ต้อนรับลูกค้าที่นานปีจะมีมา ชั้นบนสุดเป็น
ที่เก็บของและที่หลับที่นอนของเจ้าของสำนักพิมพ์

“มาได้สักที” เฮียทีโธร. จิกเธอเมื่อครู่กระเด็นตัวขึ้นมาก่อนใคร
เพื่อน ดวงตาของหนุ่มร่างโย่ง เจิดจ้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ ที่จริงแล้วเขา
ชื่อแป่ แต่ทุกคนเรียกเขาว่าเฮียแป่กันทั้งนั้น

“ได้ข่าวคลุกกะปิมาลัย” ผู้ชายใส่แว่นโพล์หน้าขึ้นมาจากขอบ
แลบทอป ตายังมองหน้าจอ มือกำลัง่วนอยู่บนแป้นพิมพ์

“แล้วไอเลี้ยงของเจิ้ลละจ๊ะ” สาวใหญ่โปะหน้าหนาร้องถาม พร้อมกับ
ปาก่อนกระดาศขยุกขยุยในมือข้ามห้อง มันพลาดเป่า หล่นลงมารวมกับ
เพื่อนๆ ที่นอนเกลื่อนอยู่รอบๆ ถึงพลาสติก

“ได้มาหมดทุกอย่างนั่นแหละ” เธอวางข้าวของพะรุงพะรังลงบนโต๊ะ
ที่แทบจะไม่มีที่ว่างของตัวเอง

“ใจเย็นๆ กันก่อน จะรีบร้อนไปไหน” เธอหยิบไอเลี้ยง ชามะนาว
ชาเย็น ออกมาวางเรียงกัน ก่อนที่จะรื้อกล่องข้าวหากล่องออกมาวางไว้
ข้างๆ กัน

“คนกำลังหิว” เฮียแป้งดัดตัวเองจากโต๊ะรกๆ มุมห้องเดินมาถึงโต๊ะ
แล้วคว่ำกะเพราไก่ไข่ดาวสองกล่องของตัวเองไป ไม่รอช้า ยื่นเปิดกล่อง
ใช้ช้อนพลาสติกไต่กินตรงนั้น

“รถติดจะตาย ฉันกลับมาได้ก่อนเลิกงานก็ดีแล้ว” ขนาดเธอชิง
มอเตอร์ไซด์ยังเสียเวลาเป็นชั่วโมง

เธอเอาน้ำชากาแฟไปเสิร์ฟให้อีกสองคนที่เหลือ พอเดินกลับมา
ที่โต๊ะก็เห็นโพสต์-อิตแปะอยู่ข้างผนัง เมื่อเข้ายังมีแค่สองใบ พอตกบ่าย
ทำไม่ถึงได้ออกลูกหลานเร็วอย่างนี้หนอ

“ต้องไปส่งเอกสารอีกแล้วเธอ เมื่อเช้าก็เพิ่งไปมา”

เธอดึงกระดาศสามสี่แผ่นขึ้นดู ตรวจจปรู๊ฟ แก๊ซคำผิด ส่งอีเมล
หาโรงพิมพ์ แล้วอ่านข้อความห้วนๆ ในกระดาศสี่เหลี่ยมใบสุดท้ายออกมา
ดังๆ “โทร. เรียกช่างประปา?”

“ท่อน้ำมันตันนะ” หนุ่มแว่นบอกง่ายๆ สองตาไม่ละจากหน้าจอ
มือยังรวบแป้นพิมพ์เป็นระวิง

“กดชักโครกแล้วไม่ลง ไม่รู้ใครพิเรนทร์ทิ้งวัตถุต้องห้ามอะไรลง
ไปหรือเปล่า”

ผู้ต้องสงสัยก็นิ่งหัวโตกันอยู่นีละ ที่...แต่ไม่ใช่เธอแน่นอน
เขาเกาะเป็นพิมพ์ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะเงยหน้าบอก พร้อมกับ
ยิ้มสุภาพให้ “รบกวนด้วยละกันนะชวนชม”

“ไม่มีปัญหาค่ะบอส” จะให้ปฏิเสธอย่างไร ในเมื่อคนขอเป็นบอสใหญ่
ของเธอเอง

รวี หม่อมแวนหน้าตี เจ้าของ บีโวลต์เดอร์ นิตยสารรายปักษ์ แนว
อินดี้ ต้นทุนต่ำ รายได้ชั้นๆ ลงๆ ที่ไม่รู้ว่ายู่รอดมาได้อย่างไรจนถึงทุกวันนี้
งานหลักของ บีโวลต์เดอร์ คือนำเสนอเรื่องราวในแวดวงธุรกิจให้แก่ลูกค้า
เฉพาะกลุ่ม

ชวนชมทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ของตัวเองอย่างหมดแรง ทั้งบริษัท
มีพนักงานไม่ถึงห้าคน รวีควบคุมตำแหน่งประธานบริษัท บรรณาธิการ คอลัม-
นิสต์ เขียนเป็นบรรณาธิการร่วมกับฝ่ายอาร์ต เจ้แป้วดูแลเรื่องเงินๆ
ทองๆ แต่เดิมมีเพื่อนรักคนติดต่อประสานงานฉิบา และบ้าน้อย แม่บ้าน
อีกหนึ่งคน

หน้าที่ของเธอคือ พิสูจน์อักษร ตรวจความเรียบร้อยของหน้า
กระดาษก่อนส่งเข้าโรงพิมพ์เท่านั้น แต่ด้วยเดือนหลังมานี้ บีโวลต์เดอร์
เกิดวิกฤตใหญ่ อนาคตลาลอด ป้าแม่บ้านลาออกไปดูแลมารดาที่ป่วยหนัก
ที่ต่างจังหวัด กรรมจะตกหนักที่ใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่คนอ่อนอาวุโส
ชั่วโม่งบินต่ำที่สุดอย่างเธอ

ถ้าไม่ทำงานเยอะขึ้น ก็ลาออกไปซะ อย่าคิดว่าใครจะจ้าง งานการ
สมัยนี้หาง่ายเสียที่ไหนกันแล้ว

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาเปิดเช็คอีเมล
และข้อความ เกือบยี่สิบสายที่ไม่ได้รับ และอีกเกือบร้อยข้อความในไลน์
เก๊าสืบสามข้อความจากส้มโอ เพื่อนซี้ของเธอเอง

“อะไรของมัน ไม่มีงานการทำรึยังไง”

ยังไม่ทันเปิดอ่านข้อความ เสียงวิ๊ดว้าย กระตุ้วู้กี้ดังมาจากเจ้แป้ว

“อู๋...ดูสิ บัดสีบัดเถลิง” ไม่บอกก็รู้ว่าเจ้แป๋วอยากได้ความสนใจจากทุกคน แล้วเธอก็ไม่ผิดหวัง

“อะไรเจ้” เฮียแป๋เดินดุ่มเข้าไปหาก่อนใคร หนุ่มหุ่นยีราฟก้มคอลงไปดู ปากที่ยังเคี้ยวข้าวอ่านข้อความให้ได้ยินโดยทั่วกัน “ภาพหลุดห้าไฮโซหนุ่มแซบ แผลหลา ล่อนจ้อน หลังปาร์ตี้สุดเหวี่ยง ห้องสวีทโรงแรมดังกลางสิงคโปร์”

ชวนชมเลิกคิ้ว แม้แต่รวี คนที่หมกมุ่นอยู่ในโลกส่วนตัวสุดตึงยังโผล่ศีรษะขึ้นมา ใครบ้างได้ยินคำนี้แล้วจะไม่สนใจ ชวนชมลุกจากที่นั่งเดินอ้อมไปยังหลังโต๊ะทำงานของสาวใหญ่นักบัญชีในพริบตา

“ภาพถ่ายนับสิบถูกปล่อยว่อนโลกออนไลน์ หลังงานแข่งโบโลการกุกูล คาดว่าห้าหนุ่มแซบตีกันกันเมาเมาไม่ได้สติ ก่อนถูกมือดีดอดเข้ามาเก็บภาพสุดสยิวก๊วแบบเต็มๆ ตา”

ชวนชมจ้องหน้าเฟซบุ๊กของเจ้แป๋วเขม็ง ภาพที่เห็นสยิวก็จริง อย่างไรก็ตาม ทั้งภาพสีชัดแจ๋วคุณภาพซูเปอร์ HD

ใต้ภาพเห็นอักษรย่อเต็มพริตไปหมด เนื้อข่าวไม่พาดพิงถึงใครตรงๆ ดวงตาถูกคาดทับด้วยแถบดำ ส่วน...เอ่อ...สำคัญมีช้าน้อยสี่ชมพูแปะไว้หมิ่นเหม่ บางคนนอนเปลือยอยู่บนเตียง บางคนเอกเขนกบนโซฟา

ดวงตาของเธอลู่กวาวเมื่อเห็นรูปที่สาม

นั่น...ในห้องน้ำก็มีด้วย หนามองไม่เห็น แต่เห็นผมดำหยิกสลายบนศีรษะชัดเจน หนุ่มเนื้อแน่นคนนั้นนอนกางขา ขาวาวๆ ช้างหนึ่งพาดอยู่บนขอบอ่าง ถ้าไม่มีเจ้าช้าน้อยนั่นละก็

“ถ้าจะเซ็นเซอร์กันแค่นี้ เปิดให้หมดเลยไม่ดีกว่าหรือ” สาวใหญ่ทำเสียงจี๊วะในลำคอ ดูดโอเลี้ยงในแก้วพลาสติกกรวดเดียวเกลี้ยง ไม่รู้เจ้าตัวขัดเคืองแทนหนุ่มหล่อที่ถูกเอารูปในที่ลับออกมาแฉ หรือโกรธที่ช้าน้อยพวกนั้นอยู่ผิดที่ผิดทางกันแน่

“อุบาทว์จริงคนเรา”

“อุบาทว์ที่ตรงไหนยะ” เจ้แป่วหันมาค้อนขวิดเธอเข้าให้ ก่อนรำพันพร่ำเพ้อ

“แต่ละคนกล้ำกั้นแน่นๆ ชิกซ์แพ็กมาเต็มชะขนาดนั้น ฉันละอยากลูปคล่าตุล็กที่สองที ว่าจะแน่นปึ๋ง แข็งปึ๋งอย่างทีเห็นหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้หมายถึงหนุ่มหล่อไฮโซของเจ้” เธอถอนใจ “ฉันหมายถึงไอ้คนเอาภาพเขามาปล่อยนะลิ”

เธอมองคอมเมนต์ยาวเหยียดบนหน้าจอ นักเลงคีย์บอร์ดบางคนวิจารณ์เสียละ บางคนด่าไปถึงโคตรเห้งๆ ทั้งที่จริงแล้วบรรพบุรุษเป็นเพื่อนซี้กันหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ แต่ยังมีคนสองคนเข้ามาแสดงความเห็นใจ แต่ก็ไม่วายถูกคอมเมนต์ตามหลัง คำว่าโลกสวยเกินเยียวยา

“ใครใช้ให้มาปลิ้น ลิ่นสติแบบนั้นกันล่ะ” เฮียแป่สอตขึ้นมา

“เขาก็มีว่สมกันอยู่ในห้องโรงแรมของตัวเองแท้ๆ ไม่ได้ออกมาแก้ผ้าโง่ๆ กลางสวนสาธารณะเสียหน่อย” เจ้แป่ว สาวกชิกซ์แพ็กออกโรงปกป้อง “ฉันว่ามันอาจจะเป็นการจัดฉากก็ได้นะ”

“จัดฉากเพื่ออะไร” ชวนชมสงสัย

“ขัดแย้งทางผลประโยชน์ ต้องการทำลายภาพลักษณ์ชื่อเสียงให้มัวหมองยังไงล่ะ หรือไม่ก็เป็นพวกโรคจิต คิดริษยา เห็นคนอื่นได้ดีเกินหน้าเกินตาไม่ได้ ดูลิ มีแต่ลูกชายคนใหญ่คนโตทั้งนั้น ฐานะชาติตระกูล หรือก็ไม่ธรรมดา”

ถ้าอย่างนั้นคนที่ลงมือ ถ้าไม่ใช่พวกตัวพ่อตัวแม่ หรือถ้าไม่มีแรงจูงใจอันยิ่งใหญ่จริงๆ ก็คงไม่กล้าทำ

แต่จะลูกเต๋าเหล่าใคร หรือคนคนนั้นทำไปเพื่ออะไร ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ

เธอเสฟข่าวดราม่า ดารา เซเลบพอเป็นกระษัย วันๆ ทำงานตัวเป็นเกลียว หัวเป็นนอต เวลาที่จะหายใจยังไม่มี จะเอาเวลาที่ไหนมาสนใจเรื่องพวกนี้จริงจัง อีกอย่าง ตอนนี้เธอก็มี ‘ปัญหา’ ของตัวเองให้คิดมาก

พออยู่แล้ว

“โลกมันซับซ้อนอยู่ยากขึ้นทุกทีนะจ๊ะ” คราวนี้คนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามหันกลับมาเออออเห็นด้วย

“ขนาดคนร่ำรวยยังถูกม็อดีเอาภาพมาแฉ เต็มวันทำอะไรก็ต้องระวัง”

“อย่างแกลงไม่มีใครเขาแอบถ่าย เอาภาพมาประจานหรอก”

“ใครจะรู้ พวกโรจจิตมันก็เหมือนเชื้อแบคทีเรีย มีอยู่รอบตัวแต่มองไม่เห็น” เฮียเป้ทำท่าขนพองสยองเกล้า

“ยืนเฉื่อยอยู่ในห้องน้ำดีๆ อาจจะได้เห็นรูปตัวเองโชว์หราอยู่บนหน้าเว็บเปิดก็ได้”

“สนใจเรื่องใกล้ตัวดีกว่าม๊ยะ” เสียงเนิบๆ ของบอสใหญ่ ทำเอาบรรยากาศแห่งการเมาท์มอยกร่อยลงไปทันตา “ปกฉบับหน้าเมื่อไหร่จะเสร็จ แล้วบัญชีรายจ่ายล่ะจ๊ะเป้แว แก่ตัวเลขไม่กี่ตัว ทำไมนานจัง”

หนุ่มโย่งกับสาวใหญ่ที่กำลังฝอยน้ำลายแตกฟองหัวเราะแห้งๆ ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปทำงาน

“ชวนชม” เธอเองใช้ว่าจะไม่โดนหางเลข “ไปรษณีย์ไม่ได้ปิดพร้อมเซเว่นหรอกนะ”

เธอเหลือบมองนาฬิกาบนผนังจึงนึกขึ้นได้ จะสี่โมงอยู่แล้ว ทำไมไม่เพิ่งมาบอกตอนนี้

“ฉันต้องไปส่งเอกสารอีก” เธอรีบหยิบซองเอกสารยัดใส่เป้สะพายหลัง กวาดข้าวของส่วนตัวใส่ลงไป รูดซิป

“วันนี้ฉันจะกลับบ้านเลยนะ” เธอรีบพูดก่อนที่จะถูกใครสักคนใช้ให้ทำโอทีแบบไม่มีทางเลือก “ฉันมีธุระเร่งต้องทำตอนะ”

กว่าจะถึงที่ทำการไปรษณีย์ และส่งเอกสาร เวลาที่จวนเจียนจะห้าโมง วันนี้เป็นวันศุกร์สุดสัปดาห์ แทนที่จะได้พักผ่อนหย่อนใจ ทว่าทุกอย่างก็ไม่น่าเป็นอย่างที่คิด เพราะใครบางคนโทร. มาก่อกวน

“คืนนี้ฉันไปนอนกับแกได้มั๊ย” เสียงโอดครวญของเพื่อนสนิทดัง
มาตามสาย

ชวนชมแทบจะกลอกตามองฟ้า “มีเรื่องอะไรละ”

ข้อความที่ส่งมามากมายเกินกว่าที่จะอ่านหมด “ไอพีแฉมันหนี
ออกจากบ้านอีกแล้ว”

ชวนชมเดินลงจากรถไฟฟ้า ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในซอย ไม่วาย

เหลียวมองซ้ายขวา กลัวว่าจะมีใครแอบสะกดรอยตาม วัวสันหลังหะ
หรือคนมีชนกติดหลังเป็นอย่างไร เธอเพิ่งรู้ซึ่งวันนี้อง

ทั้งที่อยู่ย่านใจกลางมหานคร ทว่าภายในซอยกว้างขวาง สองข้างทาง
เต็มไปด้วยกำแพงสูง รั้วรอบขอบชิดยาวติดกันเป็นพืด ไม้ใหญ่ยืนต้น
แตกพุ่มออกไปสูงโผล่พื้นแนวรั้วเรียงราย ให้ร่มเงาแก่คนสัญจรจินน้อย
ไม่มีรถส่วนตัวใช้สอยอย่างเธอ

“มันหายหัวไปไหนก็ไม่รู้” เสียงแหลมๆ ดังอยู่ในหู

“นี่” เธอเปลี่ยนโทรศัพท์มาไว้ในมืออีกข้าง หูเริ่มร้อน ตั้งแต่ขึ้น
รถไฟฟ้า ผ่านมาห้าสถานี เพื่อนซี้ก็ยังพละมไม่หยุด “ก็แกบอกพี่เขาเอง
ไม่ใช่เธอว่า ให้ไล่หัวไป อย่าได้โผล่หน้ากลับมาอีก ไม่อย่างนั้นจะใช้
เตารีดเขี่ยึงกบาล”

“แต่มันก็น่าจะรู้นี่นา ว่าฉันแค่กำลังโมโห”

“แล้วจะเอาไงให้ฉันโทร. ถามพี่แจ้ให้มั๊ยว่าเขาอยู่ไหน”

“อย่าทำอย่างนั้นนะ!”

คนฟังรีบดึงหูโทรศัพท์ออกห่าง กลัวหูจะดับเสียก่อน

“ถ้าทำอย่างนั้น มันก็จะยิ่งได้ใจนะสิ อีกอย่าง ฉันยังไม่หายโมโห
มันเลย”

แล้วจะเอาไง คราวนี้เธอเริ่มเพลียที่จะพูด เป็นชั่วโมงแล้วที่เธอ
นั่งฟัง เดินฟังเพื่อนสนิทเหินเหวถึงผู้ชายของตัวเอง แทนที่จะเอาเวลาไป

ทำอย่างอื่นที่สร้างสรรค์กว่า

“ไม่รู้ละ” แม้ไม่เห็นก็ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังทำหน้าบอบุญไม่รับ
“ยังงั้นฉันก็จะไปนอนกับแก”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนสาวย้ายนิวาสสถานมานอนพักตากอากาศ
ที่เฟลตของเธอ ความสัมพันธ์ของส้มโอกับแฟนหนุ่มนักฟุตบอลมีอาชีพ
ลุ่มๆ ดอนๆ มาหลายปี เธอเชียร์ให้เลิกหลายครั้ง แต่เพื่อนสาวก็ไม่ยอม
ฟัง

“ไม่ได้!” ขวนชมโพล่งออกมาดังๆ เพราะตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน

“ใจร้ายอะ” อีกฝ่ายทำเสียงกระเจ้ากระงอด

“จะบ้าหรือยัง” เธอหรือจะสะท้อนต่อคำต่อว่าต่อขานของเพื่อน

“แกก็รู้ดี ว่าอะไรเป็นอะไร แค่ฉันคนเดียวก็จะแยะอยู่แล้ว แกลืม
ไปแล้วรึยังว่าฉัน...เดี่ยวนะแก”

ไม่นานขวนชมก็เดินมาถึงบ้านเกือบท้ายซอย หยิบกุญแจวงใหญ่
ออกมาจากเป้สะพาย ชะเง้อคอมองบ้านใกล้เรือนเคียง เมื่อมองไม่เห็น
ใครจึงเลือกดอกหนึ่งไขประตูรั้วเข้าไป

เสียงเอี้ยดอ๊าด ขวนให้ชนหัวกระดิกดีแท้ ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานาน
เพียงใด เธอก็ยังไม่ชิน

“ฉันไม่อยากอยู่ในห้องที่มีกลิ่นตัวของพี่แจ้” ฝ่ายนั้นจ้องต่อ ไม่รอ
ให้เธอพูด

“ถ้าแม่แต่กลิ่นก็ยังทนสุดดมไม่ได้ ก็เลิกกันไปซะเลยสิ” ขวนชม
เริ่มเสียม

“จะให้ทำได้อย่างไร”

“ทำง่ายจะตายไป” เธอแย้ง

“แกไม่เคยมีความรักจะไปรู้อะไร” ยิ่งพูดส้มโอยิ่งเสียงดังขึ้น “โต
จนจะแก่อยู่แล้ว ยังหาผู้ชายไม่ได้สักคน”

แก้มเธอร้อนขึ้นเล็กน้อย ฮึม...ถ้าไม่ถือว่าคบกันมาตั้งแต่ ป.6 แล้ว

ละก็ แม่จะตามไปเอาทุเรียนอุดปาก ไม่ให้พูดได้อีกสามวันเจ็ดวัน

“ที่ไม่มีเพราะไม่เอาต่างหาก” เธอแยกเขี้ยว ถึงอีกฝ่ายจะไม่เห็นก็ตามที่

“จั้นเกมาหาจั้นหน้อยลิ” สัมโอเสียงอ่อนเสียงหวานลงทันตา

“แค่สองสามวันเอง พรุ่งนี้ฉันจะพาแกไปชอปปิง เลี้ยงข้าวม้อใหญ่ที่เพลทินัมเลยนะ”

สัมโอเปลี่ยนกลยุทธ์มาอดอ้อน ออเฮะ เอาของฟรีมาหลอกล่อ แต่เธอไม่มีวันหลงกล

“ฉันไม่มีเวลาชกอยู่กับแกทั้งวันทั้งคืน ฉันต้องทำงาน”

“อย่าบอกนะว่า บริษัทเกมินโยบายให้แกทำงานเสาร์อาทิตย์ด้วย”

โอ้ย...นกหวีดหรือนั่งสัมโอที่เสียงแหลมกว่ากัน

“จะใช้งานเกินเงินเดือนไปหน่อยมัย ให้ทำงานหนักขนาดนี้ แกยังดักดานทำงานที่นั่นอยู่อีกเธอ”

“ก็เหมือนกับแกนั่นแหละ” เธอย้อน

“รักๆ เลิกๆ อยู่เป็นปีๆ ก็ตั้งใจจากพี่แจ้ไม่ได้สักที ทั้งที่ผู้ชายดีๆ ก็มีตั้งเยอะตั้งแยะให้สอย”

บางครั้งคนเราก็อะหลาด สัมโอถือได้ว่าเป็นสาวหมวย หน้าตาดี ทำงานเป็นรีเซปชันโรงแรมหรู เงินเดือนครึ่งแสน จะหาผู้ชายที่หล่อรวยกว่าพี่แจ้สิบเท่าก็ย่อมได้ แต่เธอก็ยังรักมันฝังใจ อย่างว่า ต่างคนต่างมีปมของตัวเอง

“ฉันเองก็ตั้งใจทำงานไม่ลงเหมือนกัน”

อ๊ะๆ อย่าเข้าใจผิดไปว่า ชวนชมแอบหลงรักบอสใหญ่ เสียเปรียบหรือเจ้แป้วเข้าใจ ถึงได้ยอมเป็นเจนเนอรัลเบียร์ทั้งปีทั้งชาติ แต่จำต้องทำงานเพราะไม่มีทางเลือก ใครอยากจะจมปลักอยู่กับที่เล่า เคยร่อนใบสมัครไปหลายที่ แต่ก็ไม่มีใครรับ

ช่วยไม่ได้ที่เกิดมาเรียนไม่ดี เกรด ป.ตรีห่วย ไร้ภาชิ ไม่มีประสบ-

การณ์การทำงาน

“เสาร์อาทิตย์นี้ฉันไม่ได้ทำงานที่สำนักพิมพ์ แต่ต้องกลับบ้านไปช่วยแม่ขายของ”

“ที่ร้านแจวฮ้อนแม่แคะนะ”

“เออ” ชวนชมลากเสียงยาว “ช่วงนี้ที่ร้านยุ่งๆ คุณนายรวยเลยบอกให้ฉันไปช่วยกัน”

พูดให้ถูกก็คือมารดาของเธอไม่ได้แค่บอก แต่บังคับขู่เชิญให้ไปเลยต่างหาก

“ถ้าฉันเป็นแคะนะ” สัมโอทอดถอนใจ เหมือนเสียดายที่ไม่ได้เกิดเป็นพี่น้องร่วมท้องเดียวกันกับเธอ

“ฉันจะกลับไปอยู่กับป้ารวยเป็นการถาวร ลูกสาวแค่คนเดียว แม่แคะเลี้ยงไหวอยู่แล้วละ”

ชวนชมทำหน้าบึ้ง เธอไม่ได้กังวลว่าคุณนายรวยจะไม่มีปัญญาเลี้ยง

แม่ของเธอเป็นเจ้าของ ‘แจวฮ้อนดงบุษบา’ ที่เปิดให้บริการชาวประมาถึงยี่สิบปี นอกจากเธอแล้ว ยังมีพี่สาวและเครือญาติคอยช่วยดูแลกิจการ

ภายนอกดูเหมือนว่าอะไรๆ จะเจริญรุ่งเรืองไปด้วยดี แต่ก็ไม่วายมีปัญหาคัดแย้งหยาบหยาบอยู่เนืองๆ จากเรื่องธุรกิจก็ลุกลามไปถึงเรื่องส่วนตัว เพราะมีแต่คนกันเองทั้งนั้น มากคนก็มากความ ทำให้คนไร้ปากเสียงในบ้านอย่างเธอ ทนอยู่ต่อไปไม่ไหว พอเรียนจบ ชวนชมก็รีบดอดออกมาหางานทำนอกบ้าน แต่ดูเหมือนว่าเทพเจ้าแห่งการงานจะไม่เข้าข้างเธอเลยจริงๆ

“ตกลงแคะจะไม่มาหาฉันจริงๆ ใช่มั้ย”

ถึงเธอจะไม่ได้มีน้ำใจกว้างขวางดุจแม่น้าเจ้าพระยา แต่เพื่อนที่มีความทุกข์ทั้งที ก็จะเป็นความทุกข์พ่วงเพรื่อ ก็ต้องสนใจสักหน่อย

“ฉันไม่ว่างหรอก แกะมาหาฉันที่ร้านแล้วกัน”

ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง เธอเสียวสันหลังวาบ วางหูจากเพื่อนแล้ว รีบเดินต่อไปยังตัวบ้านที่ซ่อนตัวอยู่หลังแนวไม้เขียวครึ้ม เป็นอาคาร สองชั้นครึ่งไม้ครึ่งปูน บริเวณกว้างขวาง แต่ตัวบ้านไม่ได้ใหญ่โต ปีที่แล้ว เพิ่งมีคนเข้ามาซ่อมแซม ความเก่าช้ำนอกคงไว้ ส่วนข้างในใส่ความเป็นโมเดิร์นเข้าไป

เธอไขประตูกระจกออก ถอดรองเท้า หิ้วถุงพลาสติกหลายใบ เข้าบ้าน

เดินผ่านห้องนั่งเล่นไปยังห้องครัว จัดการเก็บของกิน ของแห้งเข้าตู้ ให้เรียบร้อย วางข้าวเหนียวไถ่ย่างอาหารเย็นไว้บนโต๊ะกินข้าว แล้วเดิน ออกไปยังห้องนั่งเล่น ทิ้งตัวลงบนโซฟาสีมัสตาร์ดใหม่เอี่ยม ก่อนที่จะสะดุ้ง เมื่อเหลือบเห็นใครบางคนจ้องตอบกลับมา

“ปัดธะเอ๋ย” เธอทำตาเขียวใส่รูปเด็กผู้ชายหัวหยิกหย่องที่อยู่ในการอบรูปบนโต๊ะข้างโซฟา

ตาดำลึบที่กำลังจ้องมองมาถมึงมึง ริมฝีปากแดง โคงค์คว่ำลง โทงวเฮ้งอย่างนี้ โตมาคงเป็นนักเลงตัวพ่อแน่ๆ ชวนชมทำเป็นเมิน ล้มตัวลงนอน เอาแขนก่ายหน้าผาก ถอนใจเฮือกใหญ่

ผ่านมาเจ็ดวันแล้วที่แฟลตเธอไฟไหม้ ขนาดตอนนั้นเธอไม่ได้วิ่ง เข้าไปในตัวอาคาร กลืนควันยังอัดแน่นอยู่ในรูจมูก

‘ให้หนูเข้าไปเถอะนะคะ’ เธอยื่นมือออกไปข้างหน้า ‘ขอเอาพัดลม ออกมาก็ยังดี’

แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็กันไม่ให้เธอหรือชาวแฟลตคนอื่นๆ เข้าไป มองเห็นควันโขมงลอยออกมาจากหน้าต่างห้องชั้นสาม บรรดาพนักงาน ดับเพลิงในชุดสีส้มกระโดดลงจากรถทำงานกันแข็งขัน ไล่ต้อนคนที่ ตกค้างอยู่ในอาคารลงมา อีกส่วนก็เร่งรีบดับไฟ

‘ต้นเพลิงเกิดที่ห้องสามเจ็ดศูนย์’ ห้องติดกับเธอ

บรรดาชาวแฟลตและชาวมุงที่ยืนล้อมรอบสังเกตการณ์ส่งเสียง
พิมพ์ ‘จากการสอบสวนเบื้องต้น สันนิษฐานว่าเกิดจากไฟฟ้าลัดวงจร
ครับ เจ้าของห้องพักเสียบบล็อกหม้อหุงข้าวทิ้งเอาไว้ ดีที่ไฟไม่ได้ลุกลาม
ใหญ่โต’ คุณพี่ตำรวจบอกกับเจ้าของหอ

มีแค่คนที่บาดเจ็บเล็กน้อย เพราะถูกไฟลวกและสำลักควันไฟ
ตามโถงทางเดิน

‘ตอนนี้เราควบคุมเพลิงไว้ได้แล้ว’ เสียงถอนหายใจโล่งอกดังระงม
แต่ไม่มีใครกล่าววิพากษ์วิจารณ์ออกมาดังๆ เพราะเห็นใจสองสามีภรรยา
เจ้าของห้องต้นเหตุที่กำลังยืนกอดคอกันร้องไห้โฮ

‘หมดกัน วอดวายหมดแล้ว’ เสียงร้องสะอึกสะอื้นเรียกความ
เวทนาจากทุกสายตา

ฮึม ไฟไหม้ไม่ได้ร้ายแรง แค่ลุกลามไปถึงห้องของเธอเท่านั้นเอง
น่าตลกที่ไฟไหม้อยู่แค่สองห้อง ทำลายข้าวของของเธอเสียหาย
เลือกเอาแต่ชิ้นใหญ่ๆ แพงๆ เหมือนจะแก่งัดกัน ทั้งโทรทัศน์ ตู้เย็น
และไม่โครเวฟ

ตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวเธอเหลือแค่หม้อหุงข้าว เสื้อผ้าสองสามชุด
เปื้อนพะยี่ห้อ กับเลปทอปที่วันนั้นบังเอิญทิ้งไว้ที่ออฟฟิศเท่านั้น อยู่ใน
แฟลตมาตั้งหลายปี ไม่มีปัญหา ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่เธอมีอยู่ในห้อง
รุหนุ่เล็กๆ นั้น ถึงราคาไม่ได้สูงระฟ้า แต่ก็หาได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของ
ตัวเอง

‘อย่างน้อยแกก็จะได้เงินชดเชยนะเว้ย’ สัมโอปลอบบอกปลอบใจ
เพื่อน

เจ้าของแฟลตทำประกันอัคคีภัยไว้ก็จริง แต่เมื่อไรจะเคลมเงิน
ประกันคืนได้

‘ระหว่างนี้แกมาอยู่กับฉันก่อนก็ได้’ เพื่อนสาวเสนออย่างใจกว้าง
แต่จะใจกว้างได้นานแค่ไหน ใครจะรู้ว่าเมื่อไร แฟนหนุ่มนักฟุตบอล

จะหวนกลับมาคืนดีกันอีก คอนโดฯ ของส้มโออยู่ใกล้รถไฟฟ้า เดินทางสะดวกสบาย แต่ก็เป็นแค่ห้องสตูดิโอเล็กๆ มีเตียงนอนใหญ่กับห้องน้ำส่วนตัว และห้องรับแขกกันจากกันด้วยผนังบางๆ เท่านั้น

ถ้าพี่แจ็กกลับมาคืนดีกับส้มโอ แล้วเธอจะไปอยู่ที่ตรงไหน ตอนนี้อยู่ใหม่ก็ยังหาไม่ได้

‘หนูก็มาดูที่นี่ให้ลู่หน้อยแล้วกัน เปิดให้คนมาทำความสะอาดเดือนละสองสามครั้งก็พอ’ หลายปีก่อนตอนที่เธอยังเป็นนักศึกษา คุณเคื้อ...เพื่อนเก่าของพ่อ เสนองานพิเศษให้เธอทำ เพราะบุคลิกเครื่องขีมนี้อยู่ตั้งแต่หัวจรดเท้า จึงทำให้เธอครั้นคร้ามเกินกว่าจะนับญาติกัน เขาให้วุ่นให้เธอมาดูแลบ้านเก่าของเจ้านาย

‘ก็แค่ดูแลรักษาไว้ คนไม่ค่อยมาอยู่ ปล่อยทิ้งไว้เดี๋ยวจะทรุดโทรมเปล่าๆ’

ตอนนั้นเธอเรียนอยู่ปีสุดท้าย เริ่มวางแผนจะปลดแอกออกจากครอบครัว จึงรับงานหารายได้พิเศษ

จากวันนั้นเวลาก็ผ่านไปสามปีแล้ว ทุกครั้งที่เธอแวะเวียนเข้ามาดูบ้านหลังนี้ ไร้วี่แววว่าเจ้าของคนปัจจุบันจะมาอยู่อาศัย คุณเคื้อบอกกับเธอว่า เจ้าของอยู่เมืองนอกเมืองนา บ้านหลังนี้เคยเป็นสมบัติของผู้ดีเก่า ปัจจุบันตกเป็นของคนตระกูลโกลด์สมิธ

เมื่อสองวันก่อนคุณเคื้อส่งอีเมลมาแจ้งแก่เธอว่า ไม่ต้องเข้ามาทำความสะอาดที่จันทร์สมอีกต่อไป แต่เธอก็ยังมา ไม่ใช่เพราะเธอเป็นลูกจ้างที่ดีเกินเหตุหรอกนะ แต่เพราะเธอไม่มีที่ที่จะซุกหัวนอนต่างหาก

“แค่อยู่ชั่วคราวคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง” ชวนชมปลอบใจตัวเอง “ถือซะว่ามาเฝ้าบ้านให้เขาก็แล้วกัน”

พอหาที่อยู่ใหม่ได้ปั๊บ เธอจะรีบอัญเชิญตัวเองออกจากบ้านหลังนี้ทันที ทว่าลูกตาดำๆ ของเด็กชายในกรอบรูปก็ยังตามมากวนใจ ชวนชมเอื้อมมือหมุนกรอบรูปนี้ให้พ้นจากสายตา

‘ฉันบอกแล้วว่าอย่างแก ไม่มีทางไปไหนรอด’ เสียงหัวเราะชั่วร้าย
 ของคนเป็นแม่ดั่งก้องในโสตประสาท

‘เดี๋ยวก็ต้องหอบผ้าหอบผ่อนกลับมา’ ถ้อยคำปราชญ์ทำให้เธอ
 กำหมัดแน่น

ไม่ได้ เธอจะไม่ยอมให้คุณนายรวรู้เด็ดขาดว่าเธอกำลังเข้าตาจน

เกือบเที่ยงคืนแล้ว รถแท็กซี่สี่ล้อวิ่งเลื่องแล่นมาจอดที่หน้าบ้าน
 หลังใหญ่เกือบท้ายซอย ร่างสูงเพรียวในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ก้าวลงมา
 จากรถ เป๋ลายพรางใบใหญ่พาดอยู่บนบ่า เสื้อยืดสีขาวคอวีที่สวมชุ่มโชก
 ไปด้วยเหงื่อ ยืนสี่ขีดที่สวมเหมือนจะเกาะแน่น จิตหนีบเป็นแผ่นหนัง
 ชั้นที่สองของเขา

เขาเกลียดอากาศร้อน เวลาที่คนเราร้อนจะหงุดหงิดง่าย และยัง
 ทำให้ร่างกายสูญเสียพลังงานโดยใช้เหตุ

วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ หรีตามองผ่านรั้วเหล็กดัด นอกจากแสงไฟ
 จากเสาไฟฟ้าแล้ว บ้านหลังก็ตกอยู่ในความมืด เขาล้วงกุญแจเก่าๆ
 ขึ้นมาไขประตูลับเข้าไป

จันทร์ข้างขึ้นทำให้มองเห็นลานซีเมนต์ข้างหน้า ถึงอย่างนั้น ต้นไม้
 เขียวครึ้มก็ทำให้มองไม่เห็นตัวบ้าน

เขาปิดประตูลับตามหลัง เดินทอดน่องเข้าไปเรื่อยๆ หลายวัน
 ที่ผ่านมา มีเรื่องให้เขาหงุดหงิดเสียเหลือเกิน เริ่มต้นด้วยรูปปั้นของเขา
 และเพื่อนฝูงว่อนอินเทอร์เนต ไหนจะนักข่าวที่ไล่ตามเขายิ่งกว่าปลิงได้
 กลืนเลือด

‘ปาปารัสซีอยู่เต็มหน้าอาคารเลยครับ’

นั่นคือสิ่งที่บิลลีและบ๊อบบี้ สองบอดีการ์ดร่างหนา อดีตแชมป์
 ดับเบิลยูทีโอรายงานซ้ำๆ ซากๆ

เขาถูกขังอยู่ในกำแพงบ้านตัวเอง ไม่ต่างอะไรกับพู่เดิล สุนัขที่

มารดาของเขาชอบเลี้ยงไว้ในกรงเมื่อตอนที่เขายังเด็ก ไม่รู้ว่าเรื่อง 'ไร้สาระ' พวกนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เขาตื่นขึ้นในตอนเช้าในห้องนอนที่ทาว์นเฮาส์ในลอนดอน ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองถูกพาไปที่นั่นตั้งแต่เมื่อใด

'คุณชายแทบไม่ได้สติเลยครับ ตอนที่ผมพาตัวคุณชายออกมาจากโรงแรมเฟอร์ลอสลิงคโพร' เสียงราบเรียบของตาเผ่าคริส ยิ่งทำให้ขมับของเขาปวดร้าวยิ่งกว่าเดิม

'แล้วคนอื่นๆ?'

คนถูกถามได้แต่ส่ายหน้า 'ผมไม่ทราบครับ แต่คิดว่าคนอื่นๆ ทั้งหมดน่าจะปลอดภัยกันดี'

ใช้ว่าจะไม่เคยมาหัวทิ่ม แต่เรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล หลังจากแข่งโปโลการกุศล เขากับเพื่อนก็ขึ้นไปสนุกกันต่อที่ห้องพักอย่างที่เคยทำ เฟอร์ลอสเป็นกิจการครอบครัวของ เลวิน เฟอร์ลอส หนึ่งในเพื่อนสนิทที่สุดของเขา ไม่มีที่ไหนจะปลอดภัยเท่าที่นั่นอีกแล้ว แต่ความแน่นอนก็คือความไม่แน่นอน

สิ่งที่เขาตกลงจะไปคือ แซมเปญแค่แก้วเดียวเท่านั้น ไม่มีทางที่จะทำให้เขาเมา พวกเขาจะต้องถูกวางยา และโทรศัพท์ทางไกลจากมาเดซีเนียเมื่อหลายวันก่อน ก็ตอกย้ำสิ่งที่เขาสงสัย

'พวกเราถูกวางยา' เดวิน เจ้าชายผู้สูงศักดิ์หนึ่งในผู้ร่วมชะตากรรมยืนยัน

ภาพข่าวทำให้เขากับเพื่อนทั้งสี่แตกฉานซ่านเซ็นไปคนละทิศละทาง โทรศัพท์ แทบลอยด์เล่นข่าวพวกเขาเสียละ ภาพโป๊ที่กำลังเป็นข่าวครึกโครมทำให้พวกเขาตั้งระเบิดระเบิดไปทุกมุมเมือง

'มันเป็นใคร'

'มันชื่อเกกเก้ แกจ่าได้มัย' ลุ่มเสียงของคนแจ่งข่าวกลัวหัวเราะ

ชื่อนั้นก็พอคุ้นอยู่บ้าง แต่ด้วยความสัตย์จริง เขาไม่รู้ว่าตัวเองและพวกพ้องไปทำอะไรให้มันแค้นใจ จะให้เขาจำได้อย่างไร ในเมื่อ

พวกเขาทำเรื่องไว้ไม่น้อย ทั้งตอนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนประจำด้วยกัน และหลังจากที่เขาถูกไล่ออกจากอีตัน

ใครจะว่าอย่างไร หรือจะพูดถึงพวกเขาแบบไหน เขากับเพื่อนๆ ไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องจริงจัง

‘ฉันต้องการความสงบ’ ชาวเสียดาย เรื่องไล่สี่ตีไซ์ เขาพบเจอ มาจนชิน แต่ที่น่ารำคาญคือพวกนักข่าวกระหายเลือด ที่พยายามบ่อนทำลายความเป็นส่วนตัวของเขา

‘คุณชายต้องหนี’ ตาเฒ่าคริสเสนอแนะ

‘ไปที่ไหนสักแห่ง ที่ไกลจากที่นี่’

ที่ที่อันตรายที่สุด คือที่ที่ปลอดภัยที่สุด ใช้ไม่ได้กับเคสนี้ วินเซนต์ ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่ลอนดอน ทว่าทั้งทาวนเฮาส์ที่ลอนดอน และบ้านทุกหลังที่เขาเป็นเจ้าของ เต็มไปด้วย ‘ปลิง’ พวกนั้น

‘แล้วที่ไหน’ เขาเอ่ยปากถามอย่างเฉื่อยชา

คริสยิ้มกริ่ม ก่อนที่จะตะโกนเขามาที่นี่ เขาน่าจะรู้แหละว่า ในโลกใบนี้ แม้แต่คนที่ใกล้ชิดที่สุดก็ไวใจไม่ได้ แล้วเขาก็ตกหลุมพรางของฝ่ายนั้น จนได้

‘เราต้องไปให้เงียบที่สุด อย่าให้ใครสงสัยครับ’

ทำตัวไม่ให้เป็นเป้าสายตา ไม่มีเครื่องบินส่วนตัวและรถหรูคอยบริการ ไม่มีบอดี้การ์ดและคนรับใช้ติดตามล้อมหน้าล้อมหลัง เสี่ยงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือดังทะเลความเงียบขึ้นมา พอๆ กับเสียงฟ้าผ่าในเวลาตึกสวดไร้ผู้คน

“โง่” เขาดึงโทรศัพท์ออกมา มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่โทร. มาหา

“คุณชายถึงแล้วไซ้ครับ”

“บ้านปิดเงียบ ไม่มีคน” เขาทิ้งเบ้าหนักๆ ลงบนพื้น ภายในบ้านที่มืดตึ๋มตื้อ

“มันก็ควรที่จะเป็นอย่างนั้นครับ” มาให้เงียบที่สุด จะได้ไม่มีใคร

ตามหาตัวเขาพบ

วินเซ็นตีใช้กุญแจอีกดอกไขเข้าไปในบ้าน ความมืดและความเงียบไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับเขา เขาเลื่อนประตูกระจกเข้าไป เท้าในรองเท้าแตะคืบเหยียบลงไปบนพื้นปาร์เกต์ เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงหรีดหิ้งเรไร

มุมปากโค้งขึ้นช้าๆ พึงพอใจกับความสงบสุขแรกที่ได้รับในรอบหลายวันที่ผ่านมา

“ถ้ามีปลิงสักตัวโผล่หัวมาให้เห็น” เขายิ้มเหี้ยมเกรียม ก่อนจะบอกเนียนๆ “ฉันจะไล่ล่อออก”

ได้ยินเสียงทอดถอนใจจากปลายสาย “ถึงคุณชายไม่ได้ ผมคงจะชิงลาออกเองเร็วๆ นี่แหละครับ”

หือ ย่อม่าหลอกกันดีกว่า เขาจำไม่ได้ว่ารู้จักคริสตั้งแต่เมื่อไร พอจำความได้ คริสก็คอยตามติดเขาเหมือนเงาตามตัว เมื่อเขาเติบโตขึ้นฝ่ายนั้นก็ถอยห่างออกไปบ้าง แต่เขารู้ว่า สายตาก็มกริบของคริสคอยจับตามองเขาเสมอ

พยายามกำจัดไปแล้วก็หลายครั้ง แต่คริสก็ยังหวนกลับมาเหมือนผีร้าย ฆ่ายังไงก็ไม่ตาย

“คุณชายถึงที่หมายปลอดภัยแล้ว ผมก็เบาใจ” ฝ่ายนั้นบอกราตรีสวัสดิ์ ก่อนที่จะวางสายไปแบบนั้นๆ

ที่นี่คือบ้านของคุณย่าทวด เขาเคยมาตอนเด็กๆ แทบจะลืมไปหมดแล้ว จำได้แต่ว่าบ้านหลังนี้ชื่อ ‘บ้านจันทร์สม’ ชื่อเดียวกับย่าทวดจันทร์สม ไม่ใหญ่โต หูหრაเหมือนบ้านของครอบครัวที่อังกฤษ เป็นสมบัติตกทอดของเขาหลังจากย่าทวดเสียชีวิตไปเมื่อสิบปีก่อน

วินเซ็นต์คลำหาสวิตช์ตรงผนังโถงทางเดิน ลากสายสะพานกระเป๋าลายพราง เดินเรื่อยๆ ขึ้นไปถึงชั้นสอง

บ้านไม่ได้คับทึบเหมือนอย่างบ้านที่ถูกทิ้งร้าง เฟอร์นิเจอร์ข้างใน

ใหม่เอี่ยม ทันสมัย ต่างจากภายนอก

‘ผมให้คนทำความสะอาดตลอด คุณชายพร้อมที่จะเดินทางไปพักวันไหนก็ได้ครับ’

เขารู้ได้ว่า ห้องนอนของเขาคือห้องเล็กสุดทางด้านซ้าย เขาเคยมาเยี่ยมคุณทวดกับครอบครัวเมื่อครั้งยังเด็ก ช่วงนั้นมีคนสาดน้ำใส่กันโครมๆ บนท้องถนน เขาวิ่งเล่นถือปืนฉีดน้ำไลยิงเด็กๆ ในซอย เป็นช่วงเวลาที่เขาจดจำได้แจ่มชัดที่สุด

เขาโยนกระป๋องบนพื้น สลัดรองเท้าแตะออก กวาดตามองไปรอบเตียงหลังใหญ่ มีผ้าห่ม ผ้าปูที่นอน หมอนทุกใบใส่ปลอกเรียบร้อย “แม่แต่ของพวกนี้ก็เตรียมไว้ให้”

แต่สีชมพูอ่อนและทุกสิ่งอย่างบนเตียงพราวพรั่งไปด้วยลายดอกเดซี่ ดูจะ ‘หวานจ๋า’ ไปหน่อยไหม วินเซนต์ทำจมูกฟุดฟิด ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของอะไรบางอย่างที่เขาไม่คุ้นเคย

ช่างเถอะ ขอให้ไม่มีปลิงพวกนั้นก็พอแล้ว

เขาถอดเสื้อผ้าออก คิ้วผ้าเช็ดตัวดอกลายพริ้วที่พาดอยู่ที่ราวตากผ้า เดินเข้าห้องน้ำ น้ำเย็นๆ ช่วยทำให้อารมณ์ของเขาเบิกบานขึ้น ไม่นานก็เดินผิวปากออกมา คຸ້ຍหาบ็อกเซอร์ขึ้นมาสวมก่อนจะลงไปข้างล่าง

เขาเดินเตร่ลงไปที่ครัว หาของใส่ปากท้อง พลันได้กลิ่นหอมของ ‘ของย่าง’ อืม...ช่างหอมเย้ายวนใจ

แล้วสองตาก็เหลือบไปเห็นวัตถุบางอย่างห่ออยู่ในกระดาษไข วินเซนต์กระหิ่มยั้มย่อง ถึงคริสจะร้าย แต่ก็ไม่เคยใจดำปล่อยให้เขาอดตายเลยสักครั้ง

“มีมื่อตึกให้ด้วย” มันคือไถ่อย่าง กับอะไรสักอย่างที่ทำหน้าตาเหมือนข้าว แต่เหนียวติดมือ

อาหารในถุงถึงจะเย็นไปนิด แต่เขาก็กวาดไถ่กับข้าวติดมือลงท้อง

เรียบไม่มีเหลือ แต่ก็ยังไม่ถึงครึ่งห้อง กระเพาะยังร้อง เอออีกๆ วินเซ็นต์ จึงเปิดตู้เย็น ไม่มีอะไรเหลือ นอกจากน้ำเปล่าสองขวด จึงเปลี่ยนเป้าหมายไปที่ฟริชเซอร์

เขาตาลูกวาวเมื่อเจอของถูกใจ คว่ำซองเขียวๆ แดงๆ ออกมาฉีก ดึงเอาไอศกรีมหน้าตาคล้ายแตงโมออกมากัดกิน อารมณ์ดีขึ้นมา นิดหน่อย เดินตามแสงจันทร์วอมแวมที่ส่องผ่านบานหน้าต่างกระจก เข้าไปยังห้องนั่งเล่น

เขาไม่ต้องการให้แสงจ้าบาดตาของไฟเพดาน ทำลายความงามของแสงจันทร์ เวลานี้ดวงจันทร์เกือบเต็มดวงลอยเด่นอยู่ในกรอบหน้าต่าง สองตาเหม่อมองจันทร์ สิ่งที่เขารักมากที่สุดคือ ความเงียบ คือช่วงเวลาที่เขาได้อยู่ตามลำพัง

วินเซ็นต์โยนไอศกรีมทิ้งลงในถังขยะตรงมุมห้อง หย่อนตัวลงนั่งหมึนๆ บนโซฟา กำลังจะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“โ้ย!” ตัวอะไรไม่รู้ก็ร้องขึ้นมา

เธอกำลังนอนอยู่ดีๆ แท้ๆ พลันปลายเท้ากลับรู้สึกหนักอึ้ง จะขยับเขยื้อนอย่างไรก็ได้

“โ้ย!” ผีอำ จิตสำนึกแรกของเธอบอก

ชวนชมสะดุ้ง ลืมตาโผล่ มองเห็นแต่ความมืดในวินาทีแรก และเริ่มมองเห็นอะไรบางอย่าง ในวินาทีต่อมา หัวใจเกือบหยุดเต้น เมื่อเห็นเงาดำ ยืนตระหง่านบดบังแสงจันทร์เงินยวงที่สาดเข้ามา นั่นอะไร หรือใครที่ทับขาเธอเมื่อครู่ใช่ไหม บ้านหลังนี้นอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใคร ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรต้องไม่ใช่คน

“ผี!” เธอโผล่เสียงดัง ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง

แต่ก็หนีไปได้ไม่กี่กลืนโซฟา ชวนชมคว้าตัวเข้าหากัน ยกมือไหว้ท่อมหัว ทั้งที่นำดอกไม้ ธูป เทียน ขอมมานูชาเจ้าที่เจ้าทางท่านไว้แล้ว ก่อน

ที่จะ ‘ย่อง’ เข้ามาพำนักรักษาในบ้านของคนอื่น แต่ไม่แน่ใจว่าจะเจอดี

“อย่าทำอะไรลูกช้างเลยนะเจ้าคะ” ปากบอก แต่ก้มหน้างุด

“ลูกช้างไม่ได้ตั้งใจถูกรุกเข้ามาที่นี่ ลูกช้างมีความจำเป็นจริงๆ เจ้าคะ” ผ่านมาตั้งเจ็ดวันแล้ว ก็ยังอยู่สงบสุขดี แต่ทำไมวันนี้ท่านถึงเพิ่งมาปรากฏตัวให้เห็น หรือเธอทำอะไรไม่ดี หลงไปลบหลู่ดูหมิ่นท่านเข้าให้

คุณพระ คุณเจ้าช่วย เกิดมาบนโลกนี้จะยี่สิบห้าปี กลัวผีมาตลอด แต่ก็ไม่เคยเจอ ใครจะคิดว่าบพทจะมาหา ก็ไม่เปิดโอกาสให้ตั้งตัว เธอได้ยืนเสียงสบถ

เอ๊ กลัวจนหุฟาด หรือ ‘ผีบ้านผีเรือน’ เพิ่งสบทเป็นภาษาอังกฤษกันแน่ พลันห้องที่มีดสลักก็สว่างวาบขึ้นมาจากฤทธาภาของ...เอ่อ... หลอดตะเกียบบนเพดาน

ชวนชมกลิ่นหายใจเผยหน้าขึ้น มองลอดง่ามนิ้วของสองมือที่ปิดตาเอาไว้

ผีบ้านผีเรือนตอนนี้ผิดคอนเซปต์ไปหน่อย ไม่ได้มุ่งโจมตีแบบอย่างที่เราเห็นในละคร แต่ร่างสูงเพรียว มีกล้ามเนื้อลำสันได้สัดส่วนที่ยืนตระหง่านอยู่ข้างสวิตช์ไฟ นุ่งแค่กางเกงขาสั้นลายลิงพริ้ว เธอเลื่อนสายตาจากส่วนกลางของลำตัว ผ่านลอนซิกซ์แพ็ก ปากกว้าง ลำคอแข็งแรง ขึ้นไปหาใบหน้า

ดวงตาดำลึบในบ่าลึกจ้องมองมาที่เธอแว่หนึ่ง เรือนผมหยักศก ดกหนา ล้อมกรอบใบหน้าบั้งตึง แนวคางแข็งแรงมองเห็นเคราเขียวเป็นป็น มุมปากแดงๆ มีรอยเลือดซึม ยิ่งทำให้ดูน่ากลัว เธอถอยร่นไปจนหลังชนที่วางแขนสุดโซฟา ไม่รู้มาก่อนว่าเจ้าที่แถวนี้ก็เป็นชาวต่างดาวได้ด้วย

พูดกับคนด้วยกันก็ยากอยู่แล้ว แต่ไม่ต้องมาสื่อสารกับ...ก็ๆก็ๆก็ๆ ไหนๆ ก็ว่าเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่อนุบาลสอง ลองดูสักหน่อยแล้วกัน

“What d...do you want?” เธอถามปากคอสั้น

“ท่านต้องการสิ่งไหน หมู เห็ด เบ็ด ไก่ ของควาหรือของหวาน เป๊ปซี่ เอสท์ หรือโค้ก เดียวชนชมคนนี้จะทำบุญถวายไปให้ ขออย่างเดียว รีบบอกแล้วรีบไป อย่าได้มาหลอกหลอนกันเลย”

คิ้วเข้มหนาของ ‘ท่าน’ ยิ่งย่นเข้าหากันมากกว่าเดิม

“หรือว่าสำเนียงของฉันมันไม่เคลียร์”

เอายังไงดี ช่วยแล้วสินะ จะมีชีวิตรอดไปถึงวันพรุ่งนี้หรือเปล่า หรือสิ่งที่ท่านต้องการจากเธอ จะไม่ใช่แค่ของเช่นไหว้ ภาพการตาย หลากหลายรูปแบบ ที่เคยดูในภาพยนตร์พุ่งผ่านเข้ามาในหัวที่ละจาก สองฉาก

“ฉันต่างหากที่ควรจะถามว่า เธอต้องการอะไร ถึงได้มาอยู่ที่นี้”

ถ้อยคำยาวเหยียดทำลายมโนภาพของเธอในบัดดล น้ำเสียงที่ใช้ บอกความซุนเคื่อง แม้จะฟังแปร่งๆ อยู่บ้าง แต่ก็แน่ชัดว่าเป็นภาษาแม่ ของเธอแน่นอน ชวนชมกำลังตกอยู่ในภาวะหนึ่งอึ้ง ขณะที่ร่างเกือบเปลือย อย่างสามซุมเข้ามา

ทำให้ญาติข้างหนึ่งเหยียบบนโซฟาข้างตัวเธอ มือทั้งสองวางลงบน พนักด้านหลังคร่อมตัวเธอไว้ ใบหน้าโน้มต่ำลงมา ยิ่งมองใกล้ๆ ยิ่งคุ้น เธอเคยเห็นที่ไหนนะ

ทว่าสายตาคาดคั้น ทำให้หวั่นหวาดจนคิดอะไรไม่ออก

“บอกกับฉันมาสิว่า เธอเป็นใคร”

แฝงอกหนึ่นแน่น ปกคลุมด้วยเส้นขนสีเข้มขยับขึ้นลงตามจังหวะ หายใจ เธอได้กลิ่นหอมของผลไม้ชยออกมาจากตัวเขา พร้อมกับกลิ่น หอมเหมือนมะลิที่เธอคุ้นเคย ชวนชมไม่ได้ตอบคำถามเขา สมองกำลัง ถูกความเป็นจริงที่เพิ่งตระหนักได้เล่นงานว่าผู้ชายคนนี้ยังหายใจ

“นี่ไม่ใช่ผี” ผีไม่ควรหายใจหรือมีเท้า ผีส่วนใหญ่ตามความเข้าใจ ของเธอ ควรจะเคลื่อนที่ด้วยการล่องไปลอยมา

“ฉันยังไม่ตาย” ริมฝีปากแดงสดเหมือนสีเลือดส่ายะยี้ม
ดวงตาดำสนิทยิ่งกว่าสีดำไหนๆ ที่เธอเคยเห็นส่องประกายโหดเหี้ยม
เธอกระดกหน้าจนเกือบจะตกโซฟา

“แล้วใครส่งเธอมา หืม” ดวงตาคู่นั้นหริ่มองเธอ ก่อนที่ลิ้นจะตัวด
เลียริมฝีปากที่ชุ่มฉ่ำด้วยสีแดง

“หมอนทอง”

หมอนทอง? ทั้งที่คิดว่ากลัวจนตกใจตายไปแล้ว แต่กลับได้ยินเสียง
ตัวเองตอบโต้กลับไป

“ฉันชื่อชวนชม ไม่ได้ชื่อหมอนทอง”

2

ชวนชม เขาเล็กคิ้วมองเจ้าของชื่อขึ้นๆ ลงๆ แม่ไม่รู้ภาษาไทย
แตกจาน แล่พุดได้ แต่อ่านไม่ออก เขาก็พอจะรู้จักความหมายของ
สองคำนี้ ชวนกับชม

แต่เด็กผู้หญิงหรืออาจจะเป็นผู้หญิงตรงหน้า ชวนให้ชมที่ตรงไหน
กัน

ผมแผ่ยุ่งเหยิง ใบหน้าเกือบจะกลมซีดเผือด ดวงตาสีน้ำตาลกลมโต
ที่จ้องมองเต็มไปด้วยความตื่นกลัว ตัวยังขาวๆ อวบๆ ดูนุ่มนึ่ง เหมือน
เนื้อในของทุเรียนแสนอร่อยที่คุ้ยหาหวดเคี้ยวให้เขากินตอนเด็กไม่มีผิด

เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้ จนเห็นผิวแก้มเนียนใสเหมือนผิวซาลาเปา

“เธอเป็นใคร ตอบมา!”

“จะ...ฉันเป็นคนตะ...ดูเลที่นี้” เธอหัดคอหนี เหวี่ยงเม็ดโตผุดพราย
ขึ้นบนหน้าผากเกลี้ยงเกลา

“คริสไม่ได้บอกว่าจะส่งคนใช้มาให้ฉัน”

ที่จริงแล้ว เขาเองที่ไม่เคยคิดจะถามอะไรฝ่ายนั้นเลยต่างหาก
‘คนใช้’ ของเขา ย่นหัวคิ้วเข้าหากัน

“ฉันไม่ได้เป็นคนใช้” ความกลัวในดวงตาคู่นั้น แปรเปลี่ยนเป็นอะไร
บางอย่างที่ใกล้เคียงกับความไม่พอใจ

“ฉันแค่เข้ามาดูเลทำความสะอาดที่นี่เป็นครั้งแรกเท่านั้น แล้วฉัน

ก็ไม่ต้องด้วยว่า คนที่ชื่อคังชื่อคริสนั่นเป็นใคร”

“แล้วตอนนี้เธอมาอยู่ที่นี่ทำไม บ้านเธอเขาทำความสะอาดกัน
ดีกดินเที่ยงคืนอย่างนั้นแหละ”

“ก็...” ริมฝีปากกระเือเผยออก ท่าทางล่องแล่ง ส่อพิรุณ

หรือแท้จริงแล้วผู้หญิงคนนี้จะป็นพวกปาปารัซซีที่แฝงตัวเข้ามา
ทว่าก็ไม่น่าใช่ ถึงนักข่าวพวกนั้นจะหุตาเป็นสับปะรด แต่เขาก็ไม่คิดว่า
ตาเผ่าคริสจะทำงานพลาดจริงๆ

“บอกมาเร็วๆ อย่ามาทำลึลา” เขาชูเสียงเย็น

พอถูกคาดคั้นเข้าหน่อยทำมาเป็นหันหน้าหนี เขาตึงแก้มนิ่มๆ
ของเธอให้หันมามอง ทั้งสองจ้องหน้ากัน

“ฉัน...” เธออ้าอึ้ง

อย่างนี้ต้องกระตุ้นกันหน่อยสินะ “โทร. เรียกตำรวจเลยดีกว่า”

วินเซนต์ผละออกท่าง เอื้อมมือไปคว้าโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะกลม
ข้างโซฟาขึ้นมา ยายหมอนทองหน้าตาตื่น เขาไม่ยากเชื่อว่าเธอจะเคลื่อนที่
ได้เร็วยิ่งกว่าลิง ภายในพริบตาก็กะโจนเข้ามาถึงตัว

“อย่านะ” มือเล็กยึดมือเขาไว้แน่น สัมผัสเสียงร่อนรน “อย่าแฉังความ”

“เธอบุกรุกเข้ามาในบ้านฉันยามวิกาล แล้วยังทำให้เจ้าบ้านอย่างฉัน
ตกใจเสียขวัญ แถมยังตาถั่วเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นผี นี่ยังไม่พออีกหรือ
ที่ฉันควรแฉังความ”

“บ้านของคุณ?” ยายหมอนทองทำตาโต

“ใช่”

“เป็นไปได้” เธอพึมพำ ปล่อยแขนเขา ไปหน้าเห็นเค้าลับสนุนง
“ก็หลายปีไม่เห็นจะมีใครมา”

เขากอดอก ยืนหรืตามองผู้บุกรุกอย่างใจเย็น ร่างอวบอิมในชุด
เสื้อยืดกางเกงยีนแสนจะธรรมดา ดูไม่น่าจะมีพิษสงอะไร ศีรษะของฝ่ายนั้น
อยู่แค่ปลายคางของเขาเท่านั้น

“เธอก็เลยถือโอกาสลงหลักปักฐานเป็นการถาวรเลยสินะ”

คนที่ถูกกล่าวหาเงยหน้าขึ้นมองเขา ทำตาว่า “แต่ชั่วคราวเท่านั้นแหละนะ”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็รีบยกมือขึ้นแตะรูปปาก ทำทางของเธอ ทำให้คนมองยิ่งล่ำฟองใจ วินเซ็นต์กระหึ่มยิ้มย่อง สาวเท้าเข้าไปหา ท้องก็ยังไม่อัมง่วงก็ยังไม่่วง คงดีไม่น้อยถ้ามีอะไรให้ทำเพื่อบีบบั่นความสนใจของเขาไปจากกระเพาะอาหาร

“หี สารภาพออกมาแล้ว”

ยายหมอนทองหน้าตาตื่น ทว่าปากโพล่งเสียงดังกลบเกลื่อนความกลัว “ฉันก็จะแจ้งความจับคุณเหมือนกัน ขอหาบุงกรุกเข้ามาในบ้านของ... เอ่อ...เจ้านายฉัน”

“ฉัน-เป็น-เจ้า-ของ-ที่-นี้” เขาแน่นที่ละคำ

“แล้วฉันจะเชื่อคุณได้อย่างไร”

เขาหรีตามอง แม่ผู้ร้ายปากแข็งจะหนีไปได้สักกี่น้ำ

วินเซ็นต์หย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา เขาจะไม่ชอบเสียเลย เวลาที่ต้องสูญเสียพลังงานในร่างกายโดยใช้เหตุ ไขว่ห้าง เอนหลัง พาดแขนทั้งสองลงบนพนักพิง

“วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ คือชื่อของฉัน” ทว่าคนฟังยังยืนถือ เขาทอดถอนใจ บอกอย่างเกียจคร้าน

“ตอนนี้เป็นอินเทอร์เน็ต มีข่าวฉาวโฉกกับรูปโป๊ของฉันอยู่เต็ม ถ้าเธอไม่เชื่อก็ลองเช็กดูได้เลย”

เธอจำได้แม่น คุณเคื้อเคยบอกว่า บ้านหลังงามตกไปอยู่ในมือของ หลานชายเจ้าของคนก่อนที่เป็นคนตระกูลโกลด์สมิธ แต่เธอไม่คิดว่าเขาจะเป็นผู้ขายหัวหยิ่งที่กำลังนั่งเอกเขนกอยู่บนโซฟา ในบ็อกเซอร์ลายลิงจ๋อ ไร้ซึ่งภาพลักษณ์ผู้ดีเก่าโดยสิ้นเชิง

แต่ภาพในหน้าจอโทรศัพท์มือถือมันฟ้อง พอพิมพ์คำว่า ‘วินเซนต์ โกลด์สมิธ’ ในกูเกิล ไม่กี่วินาทีก็มีหน้าเว็บและรูปภาพเป็นแสนๆ ที่เกี่ยวข้องกับเขา แต่ที่ฮอตฮิตติดชาร์ต คงไม่พ้น ‘ภาพโป๊’ อันลือลั่น ที่มียอดจำนวน คนดูถล่มทลาย

น่าเสียดายที่เหลือไว้แต่ชื่อ เพราะคลิปเด็ดถูกถอดออกไปเสียแล้ว เธอพลาดไปได้อย่างไร

เสียงของเฮียเบ๊ดังขึ้นในหัว ‘ภาพหลุดห้าไฮโซหนุ่มแซบ แผลหลาล่อนจ้อน หลังปาร์ตี้สุดเหวี่ยง ห้องสวีทโรงแรมดังกลางสิงคโปร์ ภาพถ่ายนับสิบถูกปล่อยว่อนโลกออนไลน์ หลังงานแข่งโปโลการกุศล คาดว่าห้าหนุ่มแซบเต็มก้นกันเนมามาย ไม่ได้สติ ก่อนถูกมือดีดอดเข้ามาเก็บภาพสุดสยิวก๊วแบบเต็มๆ ตา’

ชวนชมกลิ่นน้ำลายเอือก เมื่อเห็นภาพหนุ่มผมหยิกหย้อยในอ่างอาบน้ำ ที่เซ็นเซอร์ส่วนล่างเหมือนที่เคยเห็นในหน้าเฟซบุ๊กของเจ้แป๋ว แต่เห็นใบหน้าเด่นชัด

เธอผงะทำก๊วถอยหลัง เหลือบมองคนที่นั่งทอดอารมณ์ กระดิกเท้าอยู่บนโซฟา ตาดำๆ แบบนี้ ผมหย้อยๆ แบบนี้ เหมือนกันเปียบกับในรูป

“เห็นมัยละ”

เธอพยักหน้าหงิกๆ แบบเต็มๆ ตาเลยละ

“ที่นี้ เธอจะออกจากบ้านฉันไปดีๆ หรือว่าต้องให้เรียกเจ้าหน้าที่มาลากตัวออกไป”

เสียงเรื้อยเฉื่อยทำให้สติของเธอหวนกลับมาอีกครั้ง ออกไปจากที่นี้ แล้วเธอจะไปอยู่ที่ไหน

“ฉันไม่มีที่ไป”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉัน” เขาพูดไม่แยแส

ใจดำ ยอยากจะกระโดดเข้าฟัด เอ๊ย เข้าอัด หน้าหล่อๆ ของคนที่นั่ง

ซึลๆ อยู่บนโซฟา ไม่รู้ร้อนหนาวสักเปรี๊ยะ แต่ที่ทำได้คือข่มใจเอาไว้ เพราะเธอเองก็มีชนกติดหลังที่แอบเข้ามานอนในบ้านของคนอื่น

“นี่มันดีก็มากแล้ว” ขวนชมพยายามทำเสียงอ่อนเสียงหวาน “ฉันเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ จะให้ออกไปค้ามัตตักตื่นได้อย่างไร”

“ฉันก็จะเรียกตำรวจมารับตัวเธอไป จะได้ปลอดภัยยิ่งงีเล้า” เขาเสแสร้งเกล้งทำ หรือไม่เข้าใจจริงๆ กันแน่

“หลายวันที่ผ่านมา คุณไม่รู้หรือว่าฉันต้องพบเจอเรื่องเลวร้ายอะไรมา หอพักของฉันถูกไฟไหม้” ยิ่งคิดก็ยิ่งสงสารตัวเอง “ตอนนี้อย่างที่ซุกหัวนอนไม่ได้ ญาติมิตรก็ไม่มีให้พึ่งพา” เธอใส่สีตีไข่เข้าไปเล็กน้อย

เธอละอื่น แต่ก็ไม่มีน้ำตา แหม ไม่ใช่ทายาทเจ้าสายน้าผึ้ง ณ สามีติตรา ถึงจะได้เรียกน้ำตาได้เหมือนนางแมวเรียกฝนในฤดูแล้ง

“ขออยู่ที่นี้อีกสักคืนจะได้มั๊ย”

“ตลอดหลายวันที่ผ่านมา ฉันก็ต้องเจอกับเรื่องบ้าๆ เหมือนกัน” เขาบอกเนิบๆ “ทั้งนักข่าวปลิงดูดเลือดที่คอยรังควานไม่หยุดหย่อน อีกอย่าง ขนาดข้ามน้ำข้ามทะเลมาที่นี่ แทนที่จะได้พักผ่อนอย่างสงบสุข” ทำยประโยคปรายตามองมา “ก็ดันมาเจอกับผู้หญิงสติไม่ดี เพ่นพ่านอยู่ในบ้านของตัวเอง”

ขวนชมหน้าตึง ถึงจะผิดจริง แต่ก็อดฮึดฮัดไม่ได้ ถึงใครจะว่าเธอบ้า แต่ที่มาก็เพราะเอาตัวรอด

ถ้ายุทธวิธีนี้ไม่ได้ผล ก็คงต้องใช้วิธีอื่น สมองของเธอเล่นพล่านหาทางออก นี่ก็ปาเข้าไปจะหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่แล้ว เชื่อเลยว่า ต่อให้หุ่มตัวลงไปเกลือกกลิ้งกับพื้น คนไร้หัวใจคนนี้ก็คงไม่สนใจไยดี

“ตกลงจะเอาอย่างไร” คนตัวใหญ่แสร้างปิดปากทาว “ฉันง่วงจะตายอยู่แล้วนะ”

ท่าทางในตอนนี้นองฝายนั้น เหมือนแมวยักษ์จอมซี้เกียจที่กำลัง

ลำพองใจ

“ฉันไม่ไป”

“ว่ายังไงนะ” ดวงตาดำขลับเป็นประกายวับวามขึ้นมา

“ฉัน-ไม่-ไป” เธอบอกซ้ำๆ ซัดๆ เสียงมันคง แต่ใจสั่นพับๆ

ไหนๆ ก็กลัมาจนถึงขั้นนี้แล้ว จะถอยก็เสียเวลาเปล่า ใครจะ
เสนอหน้าออกไปตอนนี้ ข้างนอกทั้งมืดทั้งเปลี่ยว จะมีมีจฉาชีพหรือ
ฆาตกรโรคจิตอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้ เธอไม่อยากตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งใน
เช้าวันต่อมา

“ฉันขอแค่คืนเดียวเท่านั้น” เธอหลบตามองโทรศัพท์มือถือในมือ
เลื่อนนิ้วไปยังปุ่มบันทึกวิดีโอ

“เธอมีสิทธิ์อะไรมาต่อรอง”

ชวนชมเชิดคาง ยิ้มเยือกเย็น ชูโทรศัพท์ในมือขึ้น “ถ้าคุณไม่ตกลง
ฉันจะส่งคลิปวิดีโอของคุณในตอนนี้อย่างทวิตเตอร์ รับรองว่าภายในไม่กี่
วินาที ฝูงปลิงทั้งหลายของคุณจะต้องแห่มาที่นี่ ถึงเวลานั้นคุณก็จะ...”

ร่างสูงเพรียวผุดลุกขึ้น เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “คิดจะแบล็กเมล์ฉัน
เหรอ”

“กะ...ก็ฉันขอคุณดีๆ แล้ว” ชวนชมถอยหลังกรูด ตอนนี้อยู่
เหมือนหนูที่ต่อกรกับสิงโตขี้โมโห ไม่รอให้สิงโตตะปบกรงเล็บ ชวนชม
ก็หันหลังแผ่นแน่ววิ่งขึ้นบันไดตึกตัง กระโจนเข้าไปยังห้องซ้ายมือจาก
หัวบันได ล็อกประตู ลงกลอนแน่นหนา เกือบสะดุ้งเมื่อคนที่ไล่กวาดตามมา
ทุบประตูปังปัง

“ออกมาเดี๋ยวนี้”

จะออกไปให้ไงหรือ? เธอมองประตู ออกสิ้นขวัญหาย เท้าที่ก้าวถอย
สะดุดกระเป๋าสีลายพรางที่กองอยู่บนพื้น จนล้มลงบนเตียงนอน

วันนี้เธอเพิ่งเข้าใจอารมณ์ของ ‘หมาจนตรอก’ พอเข้าตาจน คนเรา
ก็ทำอะไรได้ทั้งนั้น แม้ทำเรื่องผิดกฎหมาย บุกรุกเข้ามาในบ้านของคนอื่น

หรือแม้กระทั่งแบล็กเมลล์เจ้าของบ้าน

ผ่านไปครู่ใหญ่ ใจที่เต้นโครมครามสงบลงเล็กน้อย เสียงหึ่งเสียงคนข้างนอก ทว่าไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ หรือเขาจะไม่โผล่มาอีกแต่ตายไปแล้ว

เธอยังจำดวงตาดำเหมือนถ่านที่คุกรุ่นไปด้วยโทสะนั้นได้ นานแสนนานทีเดียว ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ ไม่ใช่เสียงทุบประตูอย่างบ้าระห่ำแบบเมื่อครู่ใหญ่ ชวนชมระวังระไวขึ้นมาทันที

“หอมทอง” เสียงทุ้มนุ่มนวลดังลอดบานประตูเข้ามา “เราออกมาคุยกันดีกว่า ดีกว่ามั๊ย”

เธอเงยบ ไม่โต้ตอบ แล้วอีกฝ่ายก็พูดขึ้นอย่างใจเย็น

“ฉันรู้แหละว่าเธอได้ยินฉัน เรามีเรื่องที่จะต้องตกลงกันไม่ใช่หรอ”

ชวนชมเล็กคิ้ว นี้อาจจะเป็นแค่เศษขนมปังที่แม่ดข้าวร้ายหลอกล่อให้เธอเดินเข้าไปติดกับในบ้านขนมปังขิง

“เรื่องอะไร” เธอร้องถาม

“ออกมาคุยกันข้างนอกสิ”

แต่เธอไม่ได้โก่งขนาดนั้น “เรื่องอะไรก็คุยกันอย่างนี้นี่แหละ”

ฝ่ายโน้นนิ่งเงียบไปหลายอึดใจ ก่อนที่เธอจะได้ยินเสียงเรียบเรื่อยตอบกลับมา

“พรงนี้อย่าให้ฉันเห็นแม้แต่ปลายเส้นผมของเธอ”

เพราะมองเห็นแต่บานประตู จึงไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่าเขากำลังรู้สึกนึกคิดอย่างไร เขาอาจกำลังจ้องผนังทำตาถ่มมึงทิ้งอยู่ก็ได้ แม้จะเพ่งรู้จักกันไม่ถึงห้านาที แต่เธอก็ไม่เชื่อว่า ผู้ชายหัวหยิ่งคนนั้นจะมีน้ำใจแสนประเสริฐราวกับพ่อพระ

“ฉันจะทำเหมือนว่าเรื่องเมื่อก็ไม่เคยเกิดขึ้น”

“คุณจะไม่เอาเรื่องฉันใช่มั๊ย” พออีกฝ่ายไม่ได้ตอบ เธอก็เลยถือโอกาสที่ทักเอาเอง “คุณอนุญาตให้ฉันอยู่ต่อ”

“แค่คืนเดียวเท่านั้น”

กำลังจะโล่งอกโล่งใจ ชวนชมก็ไม่วายได้ยินเสียงล่ำทับ

“อ้อ...แล้วหากว่าหลังจากนี้ ปลิงพวกนั้นตามฉันมาถูกทีละที ฉันจะถือว่าเธอเป็นคนให้เบาะแส แล้วหลังจากนั้นไม่ว่าเธอจะไปอยู่ที่ไหน ฉันจะจับเธอกลับมาลงโทษให้ได้”

นั่นหมายความว่า หากเธอแพร่พรายที่อยู่ของเขากออกไป เขาก็จะไม่ละเว้น แม้ว่ามันจะไม่เกี่ยวกับเธอเลยก็ตามอย่างนั้นสินะ น้ำเสียงเยือกเย็นทำเอาเธอขนลุกไปทั้งตัว นี่ขนาดมองไม่เห็นหน้า ยังข่มขวัญกันได้มากขนาดนี้

บางทีถ้าให้เลือก เธออาจจะยอมเจอผี ดีกว่าเผชิญหน้ากับชายคนนี้

เธอไม่รอให้โกโหด้วยซ้ำ ตอนที่หอบกระเป๋าสัมภาระย่องออกมา จากรั้วบ้านจันทร์สม ใครจะกล้าเสี่ยงให้สิ่งโศกพิสัยของตึ้นขึ้นมอละวาดกันเล่า ทว่าตั้งแต่ย่างเท้าออกมาจากห้องนอนจนก้าวพ้นรั้วบ้าน เธอก็ไม่เห็นเจ้าของบ้านแม้แต่เงา

ชวนชมเกือบจะคิดว่าเรื่องเมื่อคืนเป็นแค่ฝันร้าย ถ้าไม่ได้พบหลักฐานประต้ามี่ในห้องที่เธอนอน

ผู้ชายคนนั้นใช้ผ้าเช็ดตัว สบู่ และยาสระผมของเธอ แถมยังทิ้งเสื้อผ้าสกปรกไว้บนพื้น นอกจากนั้นยังขโมยข้าวเหนียวไก่อ่าง และไอศกรีมแดงโมในตู้เย็นที่อุตสาห์ซื้อตอนไว้นอกอีกด้วย

น่าโมโห...ข้อมูลของ วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ หาได้ไม่ยากบนโลกออนไลน์ เขาอายุสามสิบสอง โดนไล่ออกจากอีตันตอนอายุสิบเจ็ด งานการแน่ชัดไม่ปรากฏ ไม่ชอบออกงานสังคม แต่ก็มีข่าวฉาวๆ มาให้สาวๆ ซุบซิบไม่เว้นวัน ใครจะไปคาดฝันว่าเธอจะได้นอนร่วมชายคากับคนดังระเบิดระบือที่เรื่องของเขากำลังเป็นข่าวกระฉ่อนไปทั่วโลก

เธอทั้งหยิก ทั้งตบจนแก้มจะเข้าไปหมดแล้ว แต่มันก็ยังคงเป็นความจริง อยู่ดี ถึงจะรูปหล่อ พ่อรวย ซิกซ์แพ็คแน่น กล้ามแขนเป็นมัด แต่นิสัย ห่วยเกินกว่าที่เธอจะรับไหว

ชวนชมเดินเบี่ยงปั้งลงจากรถเมล์ ข้างหน้าที่เห็นไม่ไกลคือ ศาลาทรง มณีลาสองชั้น ทั้งชั้นบนชั้นล่างมีระเบียงไม้เปิดโล่งรับลม ป้าย ‘แจ่วฮ้อน ดงบุษบา’ เห็นชัดถนัดตา

“ใจเย็นๆ” เธอบอกตัวเอง ก่อนที่จะลั่นหน้า สลัดความขุ่นข้อง หมองใจทั้งหมดออกไป

เมื่อเช้าเธอเอาข้าวของไปฝากไว้ที่คอนโดฯ ของส้มโอ ก่อนที่จะรีบรุด มาที่ร้าน ร้านแจ่วฮ้อนของครอบครัวเปิดให้บริการสองช่วงเวลา ห้าโมงเช้า ถึงบ่ายสอง และสี่โมงเย็นถึงห้าทุ่ม หยุดทำการแค่วันจันทร์เท่านั้น

ทว่าเจ้าของร้านและพนักงานต้องมาที่ร้านตั้งแต่เช้า

“ให้มันมีแรงหน่อย กินข้าวกันเป็นกระสอบๆ พอทำงานเข้าหน่อย ทำอย่างกับคนเป็นน่อย” เสียงเข้มงวดกวดขันแว่วมาจากปากหนึ่งของร้าน พนักงานหนุ่มๆ หลายคน ก้มหน้าก้มตากวาดถูพื้นปูนขัดมันวับชะมัท- เซมั้น

“เฮ้อ...ตรงนั้นฝุ่นจับหนาเป็นคืบเป็นศอก ภูเข้าลิ” แต่ดูเหมือนว่า ทำอย่างไร ก็ไม่ทำให้คุณนายรวยไม่เลิกพอใจสักที

“แม่” เธอร้องเรียก

คนที่กำลังจ้ำจี้จ้ำไชเต็กในร้านเงยหน้าขึ้นมอง เท้าสะเอวส่งค้อน ให้เธอวงใหญ่ “ปานนี้แล้วเพ็งโพล่หน้ามานะแก”

เธอยิ้มแป้น ไม่สนใจคำเหน็บแนมของผู้เป็นแม่ “ก็รถมันติดนี่นา” เดินไปที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์ วางกระเป๋าลงข้างๆ เครื่องคิดเงิน หยิบ กระติกชาเย็นใบเล็กขึ้นมาดูตุน้ำอีกใหญ่ติดๆ กัน

ฮ่า...ขึ้นใจจริงๆ พระอาทิตย์เพ็งจะโผล่ขึ้นมาทักทายชาวโลก ไม่กี่ชั่วโมง อุณหภูมิก็พุ่งสูงไปถึงฟ้าเพดานเสียแล้ว เดินนิดเดินหน่อย

เหงื่อพานจะไหลท่วมตัว

“อย่ามามโน รถบ้านเกลียดวันเสาร์”

ชวนชมทำไม่รู้ไม่ชี้ ต้มดื่กับรสชาติเข้มข้นหวานมันของชาเย็น
ในกระติก ชาเย็นเลิศรสเป็นฝีมือของพี่สาวคนโตของเธออย่างไม่ต้อง
สงสัย

ตั้งแต่บิดามารดาแยกทางกันเมื่อสิบกว่าปีก่อน ทั้งบ้านเหลือเพียง
คุณนายรวย พุดซ้อน และการะเกด พี่สาวทั้งสอง และตัวเธอเท่านั้น พุดซ้อน
ที่สมัครใจอยู่บนคานเป็นแรงสำคัญช่วยที่บ้านดูแลกิจการ หลายปีก่อน
ธุรกิจแจ่วฮ้อนมีปัญหา คุณนายรวยจำเป็นต้องdingญาติพี่น้องคนอื่น
เข้ามาเกี่ยวข้อง และนั่นคือจุดเริ่มต้นของอะไรบางอย่างที่เธอไม่ชอบใจ

“แล้วไอ้ตัวเบียดกะแม่” ชวนชมเหลียวซ้ายแลขวา หาหลานชาย
หัวแก้วหัวแหวน

“ยังไม่เห็นมันตั้งแต่เช้าแล้ว”

คนเป็นแม่เดินกลับมา นั่งลงตรงม้านั่งๆ ไกล โบกพัดสานในมือ
เข้าหาตัว แม้จะอวบท้วมสมบูรณ์ประสาคนรักการกิน แต่ท่าทางของ
คุณนายรวยยังกระฉับกระเฉงเกินกว่าหญิงวัยห้าสิบทั่วไป

“กินไม่ได้นะตัวเบียด” เสียงร้องดังมาก่อนที่ร่างเล็กจะวิ่งหน้าตั้ง
ผ่านมา

“มันยังไม่สุก”

“โอ๊ย พี่นวลปล่อยตัวเบียดกะ” เด็กชายส่งเสียงโวยวาย เมื่อถูก
นวล เด็กในร้านคว้าตัวเอาไว้ได้ มือเล็กป้อมยัดถ่วงตาไก่ไว้นั้น

“อะไรนะ” ชวนชมเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์ ดึงถ้วยจาก
มือหลานชายออกมาดู

คนถูกแย่งของทำเสียงฮึดฮัด เอื้อมมือออกมาไขว่คว้า แต่ก็ทำ
ไม่ได้เพราะเตี้ยเกินไป

“ตับลวกคะ” นวลอ้อมแอ้มตอบ “เฟลอปแล็บเดียวตัวเบียดก็ฉกไป

จากครัว”

“ไม่ได้ฉันสักหน่อย” คนที่ถูกพาดพิงกอดอก ทำหน้ามุ่ม
ชวนชมถอนใจ หันไปทำเสียงคุยกับหลานชาย “มันยังไม่สุก กิน
เข้าไปก็ท้องเสียพอดี”

“พวกพี่ๆ ในครัวเขายังกินกันน้อร่อย ตัวเปียกเลยอยากกินบ้าง”
ว่าแล้วจุกเล็กๆ และริมฝีปากแดงก็เซดสูงไปถึงฝ่าเพดาน ใบหน้าอ้งำ
ของเด็กชายที่พยายามทำตัวเป็นผู้ใหญ่น่าชื่น ผมดำหยักคก หยิกหย้อง
ที่ล้อมกรอบใบหน้ากลมๆ ยิ่งทำให้น่ารัก น่าเอ็นดู

“ตัวเปียกยังเด็กอยู่ กินไม่ได้”

“ตัวเปียกจะหกล้วนแล้วนะ” ทว่าเด็กชายยังไม่ยอมแพ้

ชวนชมหมั่นไส้ ดึงแก้มยุ้ยๆ ของหลานชาย “รอให้แก่อน้ำก่อนแล้ว
ค่อยกิน”

คนฟังถอนหายใจยาวเหยียด หน้าม่อลงทันตา บอกเลยว่าปกติ
แล้วเธอไม่ได้มีจิตวิญญาณนางงามรักเด็กแม่แต่น้อย แต่สำหรับไอ้
ตัวเปียกหลานชายเป็นข้อยกเว้น หนึ่งในเหตุผลที่เธอมักจะกลับมาทำงาน
ที่ร้านทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ ก็เพราะจะได้กลับมาเกล้งหลานชาย

“มาๆ มานั่งกับยาย” คุณนายรวบตบพัดตรงที่วางข้างตัว “หิวข้าว
ไหม้ย”

คนเป็นหลานพยักหน้าหงึกๆ

“เดี๋ยวให้νωลผัดข้าวมาให้”

แหม ที่กับลูกนะ จิกกัดไม่เว้นช่องไฟ ที่กับหลานเปลอเมื่อไร
เป็นต้องสปอยล์ ตัวเปียกเดินไปนั่งซบไหล่คนเป็นยายอย่างว่าง่าย
เหลือบมองถ้วยตักลงในมือเธอตาละห้อย

“ไปทำข้าวผัดใส่ไข่เยอะๆ มาที่ เอน้ำหวานเฮลล์บับบอยมา
ด้วยนะ” คนเป็นยายสั่งการให้อย่างรู้ใจ

“เดี๋ยวก็เสียนิสัย” เธออดเหน็บแถมแม่ตัวเองไม่ได้

คุณนายรวยส่งค้อนมาให้อีกง

ช่วยไม่ได้จริงๆ ที่ใครๆ ก็เอาอกเอาใจตัวเบี่ยง เกือบเจ็ดปีก่อน
กิจการที่บ้านเริ่มมีเงินเหลือกินเหลือใช้ คุณนายรวยมีเงินส่งพี่สาวครอง
ของเธอเรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศ หวังใจจะให้กลับมาช่วย
บริหารกิจการร้านแจ่วฮ้อน การะเกตเรียนจบกลับมา ทว่าไม่ได้มาแค่
คนเดียวแต่มีตัวเบี่ยงติดท้องมาด้วย ไร้งาของคนเป็นพ่อ

‘ลูกฝรั่งที่โหดตาโตได้โต ผมหยิก น่ารักน่าซัง’ ลูกคำที่แะเวียน
มากินอาหารที่ร้านออกปากถามบ่อยๆ

ไม่นานก็ได้รับคำตอบ ‘พ่อมาไข่ทิ้งไว้ หายไปไหนไม่รู้’

คุณนายรวยโกรธ ไม่ยอมพูดจากับพี่สาวเธอ แต่ไม่กี่เดือนก็ทน
ไม่ไหว แม้อย่างไรก็เป็นแม่วันยังค่ำ สุดท้ายใครล่ะ จะเป็นพี่พี่ทางกาย
ทางใจให้การะเกตได้เท่ากับคุณนายรวยและครอบครัว พอตัวเบี่ยง
ลืมหูลืมตาดูโลก ความซุนซ่องทั้งหลายระหว่างแม่ลูกก็มลายหายไป

ไม่มีใครในบ้านพูดถึงพ่อของตัวเบี่ยงอีกเลย

การะเกตกลายเป็นซิงเกิลมัม งานหลักคือทำงานเบงก์ งานอดิเรก
คือขายตรง ตัวเบี่ยงเติบโตขึ้นท่ามกลางความอบอุ่นของครอบครัวที่มี
แต่ผู้หญิง แต่ใช้ว่าไม่มีใครสาระแนอยากรู้ เธอเองก็ ‘เคย’ เป็นหนึ่ง
ในนั้น แต่ถ้าถามแล้วทำร้ายจิตใจกัน จะทำไปทำไม

“พี่จรวะ...” เสียงแปดหลอด ได้ยินไปสามบ้านแปดบ้านลอยลมมา
ให้ได้ยิน

อารมณ์ที่เริ่มจะดีขึ้นมาเล็กน้อย ก็ชักเสียขึ้นมาเสียแล้วสิ เจ้าของ
เสียงเดินหน่วยดเข้ามา น้ำจิงตราปากแดง เจ้าของร้านชาไข่มุก ร้านใกล้
เรือนเคียง เลื้อยผ้าสีล้นจัดจ้านที่แก๊ส อย่าย่ได้ไปเดินกลางทุ่งเขียวชะ
เขียวโดนพี่ทุยขวิดเอา

“จรงจรวะอะไร ฉันเปลี่ยนชื่อนานแล้ว”

คนมาใหม่หัวเราะแก้มแก้ม

จรวย คือชื่อเก่า เคยมีซินแสทัก ถ้าขึ้นใช้ชื่อเดิมต่อไป อย่างไม่
ความรวยก็มาถึงเสียที พอเปลี่ยนจากชื่อเดิมไปเป็นคุณนายรวย
ไม่เลิก กิจการของครอบครัวก็เฟื่องฟูตั้งแต่นั้นมา ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ

“วันนี้จะทำอะไรล่ะจ๊ะ”

จันทรายับก้นลงนั่งที่ปลายม้านั่ง “ฉันมีเรื่องที่ยากจะขอให้พี่
ช่วย”

อีกแล้วสินะ ชวนชมหรีตามอง ทำเป็นจัดข้าวของหลังเคาน์เตอร์
แคชเชียร์ให้เข้าที่เข้าทาง ทว่าสองตาสองหูจดจ่ออยู่ที่คนมาใหม่ ในแถบนี้
แม่ของเธอนับได้ว่าเป็นเซเลบ มีคนนับหน้าถือตา เวลาเพื่อนฝูงมีปัญหา
ก็ต้องแล่นมาปรึกษาคุณนายรวยทุกทีไป ส่วนใหญ่คงไม่พ้น...

“คือฉันอยากมาขอยืมเงินสักหมื่นนะจ๊ะ พอดีว่าไอ้สิ่งนี้ลูกฉัน
มันอยากออกมอเตอร์ไซค์”

“เมื่อเดือนก่อนก็เพิ่งซื้อไม่ใช่หรอน้า” ชวนชมอดที่จะสอดขึ้นมา
ไม่ได้

“อ๊วย อันนั้นนะมันของหลานน้ำ ส่วนอันนี้ของลูกชาย”

เงินต้นเก่าก็ยังไม่คืน ส่งแต่ดอกเบี้ยยขึ้นตำรายลับดาห์ไปเรื่อยๆ
พอเธอทำท่าจะอ้าปากพูด คุณนายรวยก็ตัดบทเสียตื้อๆ

“พาตัวเบ๊ยกเข้าไปเล่นข้างในบ้านไป เหมื่อทวมตัว”

บ้านของพวกเธออยู่ลึกเข้าไปด้านหลังร้าน เป็นบ้านเก่าแก่ของ
ตาบ้ายาย “เร้วสิ หลานมันร้อนจะแย่แล้ว”

ชวนชมเหลือบมองตัวเบ๊ยกที่นั่งเบียดข้างผู้เป็นยายไม่กระดุก-
กระดิก แล้วก็ต้องถอนใจ จำยอมลุกขึ้นจากหลังเคาน์เตอร์

“มานี่มาตัวเบ๊ยก”

เด็กชายไม่รีรอ รีบกระโดดจากม้านั่งคว้ามือเธอไว้

ชวนชมพาหลานเดินออกจากศาลา ผ่านโรงครัวที่กำลังร่วนวาย
และสวนหย่อมเล็กๆ ไปยังบ้านไม้สองชั้นด้านหลัง ระเบียบนอกชาน

ชั้นล่างเต็มไปด้วยกระถางไม้ดอกไม้ประดับ ตาของเธอเป็นนักเลงต้นไม้
หลังเลิกงานแล้วตาจะออกมานั่งรดน้ำพรวนดิน ตัดแต่งกิ่งใบให้ ‘ลูกรัก’
ทั้งหลายเป็นประจำ พอตาเสียไป คนที่รับช่วงดูแลก็ไม่พันพุดซ้อน
พีสาวคนโตของเธอ

“ตัวเบ๊ยกไม่ชอบคุณป้าปากแดงคนนั้นเลย”

ชวนชมก้มหน้ามองคนเป็นหลาน

“ทำไม”

“ป้าปากแดงเหมือนแม่มดและก็ชอบทำเสียงดัง”

เธอเองก็ไม่ชอบจินตรา เพราะโผล่หน้ามาที่ไรก็มีแต่จะมาขอ
หยิบยืมนี่นั่น หนี้เก่าไม่ทันใช้ ก่อหนี้ใหม่ขึ้นมาทุกที แต่จะอย่างไร
ในเมื่อแม่ของเธอเป็นคนให้เงินเขาเอง

‘เรามีเหลือ ก็แบ่งปันคนอื่นเขาไป’ คนเป็นแม่บอก

การช่วยเหลือคนอื่นก็ดีอยู่หรอก แต่เธอไม่ชอบให้ใครมา
เอาเปรียบแม่ คุณนายรวยปากร้ายไปอย่างนั้น แต่ใจดีจะตาย มีน้ำใจให้
คนอื่น แต่มีใครเคยคิดที่จะตอบแทนน้ำใจบ้างไหม เมื่อครู่อย่างจะนั่ง
ขัดคอต่ออีกหน่อย แต่เห็นหน้าตึ๊งๆ ของหลานชาย ก็เลยต้องปลิกตัว
ออกมา

“พูดแบบนี้ไม่น่ารู้มัย” ถึงจะแอบเห็นด้วยเบาๆ แต่ก็ต้อง
ตักเตือน

“ตัวเบ๊ยกไม่ได้พูดให้ใครได้ยิน นอกจากน้ำซมนี้้นา” คนพูดทำ
หน้าเน่คิ้วขมวด ก่อนที่ดวงตาดำลึบจะเบิกกว้าง สัมผัสเสียงรื้อรอน มือเล็ก
เขย่ามือเธอ “น้ำซมอย่าไปบอกใครนะว่าตัวเบ๊ยกพูดแบบนี้”

ชวนชมยิ้มในหน้า ก่อนที่จะแบล็กเมลล์เด็ก “ถ้าตัวเบ๊ยกทำตัวดีๆ
น่าจะไม่ต้องคุณยายกับคุณแม่”

หน้ากลมๆ หดเหลือสองนิ้ว เจ้าตัวครุ่นคิดหนักใจ คุณยายนะ
ไม่เท่าไร แต่ตัวเบ๊ยกกลัวคุณแม่มากกว่า นานสองนานก่อนที่จะถอนใจ

ออกมาดังๆ “ถ้าฉัน น้ำซมก็ไปฟ้องคุณยายกับคุณแม่เถอะ”

ชวนซมส่ายหน้าระอา ระหว่างโดนตุกกับทำตัวตึ๋ๆ ไม่ได้ไม่สนใจ
อย่างแรกยังจะพอรับได้มากกว่าสินะ

เธอนั่งเล่นเป็นเพื่อนตัวเบ๊ยกอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่นวลจะถือถาด
อาหารเข้ามารับช่วงต่อ พอออกไปที่ร้านอีกครั้ง ลูกค้ายิ่งเริ่มทยอยกันมา
บ้างแล้ว ชวนซมเดินเข้าห้องน้ำ เปลี่ยนมาสวมยูนิฟอร์มเด็กเสิร์ฟ
กิตติมศักดิ์ เธอจะทำอะไรได้ดีไปกว่า การใช้แรงงานอีกล่ะ

วินเซ็นต์ตื่นขึ้นมาไม่เห็นใคร เมื่อคืนยายหมอนทองลือกประทุ
แน่นหนา ไม่ยอมให้ใครฝ่าเข้าไปได้ ห้องนอนอีกสามห้องที่เหลือก็ไม่พร้อม
จะให้ให้นอน เขาซึ่งเป็นเจ้าของบ้านแท้ๆ ถึงได้แอบหนีตัวเองลงมานอนที่
ห้องรับแขก

กว่าจะตื่นนอนก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยง

“หิวจัง”

ห้องที่ร้องโครกคราก ทำให้เขาอยู่ไม่เป็นสุข วินเซ็นต์ปิดหน้าต่าง
แลปทอปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะกินข้าวลง

“บิลลี...” เขากำลังจะร้องเรียกกบอดีการ์ด พลันนึกได้ว่าตอนนี้
ตัวเองอยู่ที่นั่นลำพัง

เขาลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็น ค้นหาของกินที่พอจะใส่ปากท้องได้ ผู้บุกรุก
หอบผ้าหอบผอนหนีไปเสียแล้ว นอกจากแอบเข้ามานอนในห้องนอน
ของเขา หล่อนยังกวาดเอาของกินในตู้เย็น ‘ของเขา’ ไปจนเกลี้ยง

“บ้าจี้บ” เขาสบถมึนงำ

สองสิ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตของเขา คือ งานและอาหาร ทว่า
ตอนนี้ที่นี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากน้ำเปล่าขวดเดียว หรือตามองผ่านมุ้งลวด
ออกไปยังแสงแดดเจิดจ้านอกหน้าต่าง นึกสาปครีส์ในใจ นี่เป็นการเอาเขา
มาปล่อยเกะขัดๆ มันเป็นแผนการของฝ่ายนั้นแน่นอน

เมื่อคืนนี้เขาโทร. ไปหาคริส แต่ก็ไม่มีใครรับ
 “ให้มันได้ยังงี้สิ”

เขากัดริมฝีปากกลาง นึกซึ้งใจ ให้ตายเถอะนะ ขึ้นทนต่อไปก็ไม่ได้
 อะไรขึ้นมา กองทัพต้องเดินด้วยท้อง ถึงอยากจะทำงานเพียงใด แต่
 กระเพาะอาหารไม่เป็นใจ เขาจะเอาเรี่ยวแรงจากไหนมาทำงาน วินเซ็นต์
 เดินขึ้นไปยังห้องนอน

กลิ่นหอมของดอกไม้ประหลาดที่ใครบางคนทิ้งไว้ยังไม่จางหาย
 มันยิ่งย้ำเตือนให้เขานึกถึงหน้าเกือบกลมของคนบุรุษ หน้าไม่อวย

เขาหยิบเป้ลายพรางขึ้นมาคว้าหาเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นมาสวม
 หยิบแว่นตากันแดด และหมวกแก๊ป ยัดเงินกับโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋า
 กางเกง ก่อนจะเดินอาดๆ ออกมายังถนนหน้าบ้าน

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงวันก็จริง ทว่าผู้คนในซอยกลับไม่พลุกพล่าน
 เพราะละแวกนี้มีแต่บ้านหลังใหญ่โตรั้วติดกัน อาหารการกินจึงหาได้
 ยากเย็น เขาเดินไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าปากซอย อาคารร้านจวนชนลุก เกือบ
 ทำให้เขาลมปรอทแตกชาน อีกไม่กี่เมตรจะถึงหน้าปากซอย เสียงเรียกเข้า
 โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

ทันทีที่รับสาย ก็ได้ยินเสียงคุ้นเคย แต่ไม่ใช่เสียงของคนที่เขา
 อยากจะได้ยิน

“คุณได้รับอีเมลของฉันหรือยังคะ”

“ได้รับแล้ว”

“ทำไมคุณถึงไม่ติดต่อกลับมาบ้าง” น้ำเสียงบอกความร้อนนอก
 ร้อนใจ ระคนตำหนิติเตียน

“ตอนนี้นักข่าวชุมอยู่เต็มใต้อาคารไปหมด”

วินเซ็นต์ส่ายยิ้ม ไม่ใช่สิ่งที่เหนือความคาดหมาย

“ใจเย็นๆ เอเลสเต้ เดียวไม่นานพวกเขาก็จะไปเมื่อพบว่าผม
 ไม่ได้ไปกบดานอยู่ที่นี่”

ได้ยินเสียงฝายนั้นถอนหายใจพรีด แน่ใจว่าไม่ใช่เพราะโล่งอก โล่งใจแต่อย่างใด เอเลสเต้ เฌิง คือบรรณาธิการสาวสวยของ *The Predator* วารสารธุรกิจและเศรษฐกิจอันดับต้นๆ ที่วางจำหน่ายทั้งใน อเมริกาและอีกหลายประเทศทั่วโลก

เขา ‘ทำงาน’ ให้ที่นั่น เอเลสเต้เป็น ‘หัวหน้า’ เขาจำกัดความ

“คุณไม่ต้องห่วงว่าผมจะทำงานให้คุณไม่ได้”

อีกฝ่ายเงยบไปหลายอึดใจ ก่อนที่จะพูดขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ ล้มเสียงเยือกเย็นลง เขารู้สึกถึงความผิดปกติ

“มันไม่ใช่แค่เรื่องนั้นนะสิ คุณก็รู้ใช่ไหมว่า ตอนนี้คุณและเพื่อน เป็นข่าวครีโกโครมกันแค่ไหน ฉันรับโทรศัพท์จนหูจะไหม้อยู่แล้ว” ถ้าเขา ไม่รู้คงจะหุนหวทตาบอด “ในฐานะที่คุณเป็นหนึ่งในคอลัมน์นิสต์ บางที มันอาจจะกระทบต่อภาพลักษณ์ของเรา รูปและคลิปข่าวพวกนั้น อาจจะ ทำให้ผู้ใหญ่หลายคนไม่พอใจ และอาจจะกระเทือนถึงความเชื่อมั่นของ ลูกค้าและคนอ่าน”

The Predator ก่อตั้งขึ้นเมื่อหลายทศวรรษก่อน ด้วยกลุ่ม นักลงทุนหัวใหม่ในขณะนั้น บทความต่างๆ ในเล่ม ล้วนมีอิทธิพลไม่มากนัก ต่อทิศทางการลงทุน และอาจถึงขั้นส่งผลต่อเศรษฐกิจของบาง ประเทศเสียด้วยซ้ำ หลายปีก่อนเขาถูกทาบทามให้เป็น ‘คอลัมน์นิสต์ กิตติมศักดิ์’ ของที่นี่

“คุณต้องการถอดผมออกจากการงาน”

“ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้” หล่อนแย้งทันควัน เสียงอ่อนลง “บางที เราอาจจะจัดงานแถลงข่าวหรือให้สัมภาษณ์กับภาพลักษณ์เล็กน้อย ฉันเชื่อว่า มันอาจจะช่วยลดตีความความรุนแรงของข่าวลงไปได้บ้าง” เอเลสเต้ หยุดพุด

เขาเกือบคิดว่าหล่อนหายใจทางเหงือกเสียแล้วสิ

“แล้วตกลงคุณอยู่ที่ไหน”

“เรื่องงานแถลงข่าวคงไม่จำเป็น” ชาวฉวโนอีกไม่นานก็จางหายไป
เมื่อมีเรื่องใหม่เข้ามาแทนที่ แต่คราวนี้คงจะนานกว่าที่ผ่านมาเท่านั้น

“แต่วินเซ็นต์” อีกฝ่ายทำท่าจะแย้ง

“ผมต้องการพักผ่อนสักระยะ” เขาบอกเรียบๆ

“แล้วต้นฉบับ”

“ผมจะส่งบทความสุดท้ายไปให้สิ้นเดือนนี้ หลังจากนั้นคุณคงมี
อีกหลายคนที่จะมาแทนผมชั่วคราว ผมจะวางหูแล้ว”

“เดี๋ยวสิ”

เขาวางสาย ระบายลมหายใจออกมาแผ่วเบา บรรณาธิการสาว
ติดต่อมาอีกหลายครั้ง แต่เขากลับทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่นานหล่อนก็ล้มเลิก
ความพยายาม

การเป็นคอลัมนิสต์ให้แก่ *The Predator* เป็นหนึ่งในงานที่เขารัก
การได้ใช้เวลาคลุกคลีกับมัน ถือเป็นช่วงเวลาที่แสนสงบสุข เขามีอิสระ
ที่จะเขียนตามที่ต้องการ เอเลสแต่ไม่เคยก้าวล่วงงานของเขา จนกระทั่ง
วันนี้...เขารู้ดีว่าต่อให้มีอิสระมากแค่ไหนก็ต้องมีขีดจำกัด และเขาเคยชิน
เสียแล้วกับการตัดสินใจของผู้คนและสังคมที่มองเข้ามาจากข้างนอก ที่ชอบ
ตัดสินกันที่ภาพลักษณ์ ตัวตน มากกว่าผลงานที่ใครสักคนผลิตออกมา

การเว้นวรรคนี้จะทำให้หลายคนพอใจ

อย่างน้อยก็ทำให้คนพวกนั้นรู้สึกดีขึ้นบ้าง เขาไม่ใช่คุณชาย
ภาพพจน์สะอาดบริสุทธิ์มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตอนที่เริ่มต้นจับปากกาเขียน
คอลัมน์ใหม่ๆ ก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เข้ามาให้ได้ยิน แต่เมื่อเวลาผ่านไป
เสียงพวกนั้นก็ค่อยๆ อ่อนลง แต่ก็ไม่เคยจางหายไป รอเวลาที่เขาจะก้าว
พลาดอีกครั้ง พร้อมทั้งจะเหยียบย่ำซ้ำเติม

เฮ้อ...ช่วยไม่ได้ที่ประวัติของเขาไม่ดี ถูกไล่่ออกตั้งแต่เรียน
ชั้นมัธยม แคมสุดท้ายไม่มีแม้แต่ปริญญาสักใบมาประดับฝาบ้าน

กลิ่นหอมฉุยลอยเข้ามาเตะจมูก เขาสาวเท้าไปข้างหน้า มองเห็น

รถเข็นขายอาหาร กลิ่นหอมยวนยั่วมาจากตะแกรงเหล็กที่มีควันพวยพุ่ง
ไถ่อย่าง...คล้ายๆ กับที่เขากินเป็นอาหารเมื่อเด็กเมื่อนาน

“รับอะไรดีจ๊ะ พ่อหนุ่ม” แม่ค้าร่างต้วมเตี้ยเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง
ก่อนที่จะทอนเงิน

วินเซ็นต์ย่นหัวคิ้ว เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า ครั้งสุดท้ายที่ต้องออกมา
หาซื้ออาหารกินเองคือเมื่อไร หรือบางที่เขาอาจจะไม่เคยทำแบบนี้เลย
ก็ได้ เอาชิ้นไหนดีนะ เขาหรีตามองอย่างใช้ความคิด

จะอก น่อง หรือสะโพก ก็ดูกรอบเกรียม ยั่วชวนใจไปหมด

“พ่อหนุ่ม”

เขาเงยหน้าขึ้น

“อ้าว...ฝรั่งนี่หว่า แล้วจะพูดกันรู้เรื่องมัยเนี่ย” แม่ค้าทำหน้า
ตลกอกตลกใจ

เขานึกขึ้นสีหน้าท่าทางของแก “ไ้พวกนี้ยังไม่มีเจ้าของใช้มัย”
เขาพูดภาษาไทย พยักพยิดไปยังไ้ย่างสีน้ำตาลสวยที่นอนเรียงรายอยู่
บนตะแกรงเหล็ก ป้าพยักหน้า

“เอาหมดนี่เลย” แล้วเขาก็ไ้กระบายอย่างขึ้นมาได้ “อ้อ...แล้วป้า
มีข้าวติดมัย”

คราวนี้แม่ค้าเลิกคิ้วขึ้น ทำหน้าง

“อันที่เหมือนข้าว แต่เหนียวๆ ติดมื่อนะ” เขาทำท่าทางประกอบ
ไม่นานแม่ค้าก็ถึงบางอ้อ “โฮเอ๊ย” แกหัวเราะร่วน ยิ้มโชว์ฟันขาววับ
ตัดกับผิวคล้ำเข้ม “เขาเรียกข้าวเหนียว ไ้ใช้ข้าวติด”

คนฟังเลิกคิ้วก่อนที่จะยิ้มออกมา ข้าวเหนียวหรือ จะได้จำเอาไ้
คราวต่อไปจะได้สั่งไม่พลาด

ไม่นานแม่ค้าก็หยิบไ้ไ้ย่างกับข้าวเหนียวอีกสองสามห่อใส่ถุงให้
พร้อมกับร้องบอกไ้หลัง โบกไ้โบกมือให้เขาพัลวัน “วันหลั้มาอุดหนุน
ไ้ใหม่นะจ๊ะ”

วินเซ็นต์มองข้ามไหล่ หันไปโบกมือให้แก่ ก่อนที่จะมุ่งหน้าไปยังเป้าหมายต่อไป แม่ค้าบอกเขาว่าข้างหน้ามีซูเปอร์มาร์เก็ตเปิดอยู่ไม่นาน ก็มองเห็นร้านสีเขียวๆ แดงๆ ป้ายเลขเจ็ดเด่นหราเห็นมาแต่ไกล

“เซเวนอีเลฟเวนอะ”

เดินผ่านเข้าไปในร้าน ข้างในมีของหลากหลายให้เลือกซื้อ สิ่งทีวางขายในร้านไม่ใช่แบรนด์ที่เขาคุ้นเคย แต่ก็ช่างเถอะ...เขาหยิบห่อมันฝรั่ง และกวาดอะไรก็ตามที่ดูน่ากินใส่ในตะกร้า หยิบพวกสบู่มะขามพู กลิ่นประหลาดๆ ตัดมือมาด้วย ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที ตะกร้าที่ถือก็เกือบล้น

หี...คริสจะต้องสนใจแน่นอน ที่เห็นเขาหอบหิ้วของพะรุงพะรัง เหมือนผีบ้าหอบฟาง ทว่าเท้าชะงักเมื่อได้ยินคนสองคนคุยกัน

“ถึงจะปิดหน้าก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นใครบ้าง” ผู้หญิงผมบลอนด์พูดกับเพื่อนเป็นภาษาฝรั่งเศส ในมือถือ OK แมกาซีน บนหน้าปกมีรูปของเขา และเพื่อนเด่นหรา ท่าทางดูก็รู้ว่าทั้งสองเป็นนักท่องเที่ยวนะ วินเซ็นต์หันหน้าหนี ดึงแว่นเรย์แบนที่ห้อยอยู่ที่คอเสื้อขึ้นมาสวม

“นี่มัน วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ นี่นา” สองสาวหัวเราะคิกคัก “ไม่น่าเซ็นเซอร์เลยอะ”

“นั่นสิ ฉันอยากจะเห็นว่าเขาอะ...จะขนาดไหน”

ให้ตายเถอะ ไหนตาแม่คริสโฆษณาหนักหนาว่า แถวนี่คือที่ที่ปลอดภัยสำหรับเขา เขารีบเดินผ่านสองสาวไป ทว่าขวตหน้าแฉในตะกร้าหล่นลงบนพื้น กลิ้งหลุนๆ ไปหยุดอยู่ข้างๆ เท้าของสาวผมบลอนด์พอดีพอดี เขาไม่สนใจจะเก็บขึ้นมา ก้าวยาวๆ เดินผ่านพวกหล่อนไปยังเคาน์เตอร์

อะไรกัน...เมื่อครู่ยังโล่งอยู่เลย กลับมาอีกทีก็ยาวเพี้ย

“คุณคะ” หล่อนร้องเรียกเขาเป็นภาษาอังกฤษแปร่งหู เดินตามมายืนขวตหน้าให้ จะมีน้ำใจเกินไปหรือเปล่า

เขาก้มหน้าก้มต่ายื่นมือออกไปรับ

สาวคนนั้นเงยหน้ามอง “เอ๊ะ” ก่อนที่จะเหลือบมองแมกาศินในมือ “ขอบคุณ” เขาทิ่มพาดิ่งขวดน้ำแรงจากมืออีกฝ่าย หันหน้าหนี... เร็วเข้า... เขาส่งพลังจิตเร่งคนที่อยู่ข้างหน้าให้รีบยื่นตะกร้าให้พนักงาน คิดเงิน ชนอ่อนๆ บนหลังคอลูกชั้น แม่สองสาวนั้นกำลังจับตามองเขาอยู่ วินเซ็นต์เริ่มนับหนึ่งถึงร้อยในใจ ไม่นานก็คิดเงินเสร็จเขารีบคว้าเงินทอน “ขอโทษนะคะ คุณเหมือนใครบางคนที่ผมรู้จักนะค่ะ”

วินเซ็นต์หลับตา สูดหายใจเข้าลึก “ขอโทษนะครับ ผมคิดว่าเราคงไม่รู้จักกัน” เขาตัดบท ก่อนที่จะหัวข้าวของประตามี แล้วผลุนผลัน ออกจากร้าน

“เดี๋ยวนะค่ะ”

เขาเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เดินหลบหลังหนุ่มสาวออฟฟิศที่เดินขวักไขว่ อยู่บนทางเท้า เหลือบมองข้ามไหล่เห็นหมวกสีส้มๆ ของแม่สาวผมบลอนด์ ลอยอยู่ไกลๆ จึงรีบเลี้ยวเข้าซอย ก่อนจะยืนหลบข้างเสาไฟฟ้า

“หายไปไหนแล้ว” ผู้หญิงคนนั้นยืนคว้างอยู่ตรงปากซอย อีกคนหายใจหอบวิ่งมาถึง “เธอเป็นบ้าอะไรซะ จู่ๆ ก็วิ่งออกมา” “ก็เมื่อกี้ฉันคิดว่าฉันเห็น...วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ”

“เธอจะหมกมุ่น ฟุ้งซ่านเกินไปแล้วนะยะ”

คนถูกเพื่อนด่าสายหน้า ก่อนที่จะหัวเราะออกมา “เป็นไปได้ หรือกะนะ คนอย่างเขาจะมาทำอะไรตรงนี้ แต่เขาเหมือนมากจริงๆ นะ ไปกันเถอะ”

เขารอจนแน่ใจว่าสองสาวนั้นไปแล้ว จึงค่อยเย้ยเมหน้าออกมาจากที่ซ่อน

เดินต่อไปอีกหน่อย ไม่ถึงสิบนาที เขาก็พาตัวเองเข้ามาอยู่ในบ้าน หึ่งข้าวของลงบนพื้นปาร์เกต์ ดึงหมวกเก็บขึ้นเหนือออก เสยผมที่ยุ่งเหยิง ไปข้างหลัง ใครจะคิดว่าไม่ใช่แค่ปลิงพวกนั้นที่ต้องการจะตามติดชีวิตเขา

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงกริดร้องขึ้น เขาดึงออกมารับสาย
 “คุณชาย” เป็นตาเฒ่าคริสหน้าตายนั้นเอง
 “เพิ่งจะโทร. มาได้นะ” เขาทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา อากาศข้างนอก
 ทำให้เขาเสียเหงื่อเป็นถึงๆ

“ผมคิดว่าคุณชายต้องการความสงบ จึงไม่เอายากรบกวน”
 “ลูกต้องการหาที่ปลอดภัยให้ฉัน หรือต้องการตัดหางปล่อยวัด
 กันกันแน่” แคมยังจะต้องมาเจอสตอล์กเกอร์เฉพาะกิจอีกด้วย น่าขัน
 เขาไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับการถูกผู้หญิงไล่ตาม นี่เป็นครั้งแรกที่ทำให้เขา
 รำคาญ

“ผมแค่จัดการทุกอย่างตามที่คุณชายต้องการ”
 เสียงเรียบรือยกววนอารมณ์ได้ดีแท้ เขารักความสงบ ความเงียบ
 คือเพื่อนรัก มากกว่าสิบชั่วโมงต่อวันคืองาน ส่วนเวลาที่เหลือคือ กิน
 กับนอน เวลาที่หิวจะต้องได้กิน ถ้าเขาต้องการสิ่งใด สิ่งนั้นจะต้องมา
 รออยู่แล้ว แต่...

วินเซ็นต์ขบกรามแน่น เหลือบมองนาฬิกา เลยเที่ยงไปเกือบ
 สองชั่วโมงแล้ว ยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง เขาต้องเสียเวลาแปดสิบสามนาที
 กับการทำเรื่องไร้สาระนอกบ้าน ซื้อหาอาหาร ซอปปิงของใช้จำเป็น
 เข้าบ้าน ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เขาทำเรื่องพรรค์นี้ด้วยตัวเองนับนิ้วมือเดียว
 ยังมากเกินไป

“คุณชายต้องการย้ายไปอยู่ที่ใหม่หรือเปล่าครับ”
 เขาเอนหลังพิงพนักโซฟา อารมณ์ที่คุกรุ่นเมื่อครู่เย็นลงเล็กน้อย
 ตามระดับอุณหภูมิในร่างกาย ความโกรธทำให้คนเราสูญเสียพลังงาน
 โดยใช่เหตุ การอะอะไวยวาย ยิ่งทำให้ใครบางคนได้ใจ

“ฉันจะไม่ย้ายไปไหนทั้งนั้น” เขาเมื่อหน่ายเกินกว่าจะอพยพไปที่อื่น
 ภายในเวลาไม่กี่วัน เขาเปลี่ยนที่อยู่มาแล้วเกือบสิบที่ ทั้งคฤหาสน์
 ในยุโรป โรงแรมห้าดาวที่โตเกียว บ้านเก่าของพ่อที่สวีตเซอร์แลนด์

แต่ไม่มีที่ไหนที่จะสงบเท่าบ้านจันทร์สม เขามีงานต้องทำ มีเรื่องอื่นให้คิด พอแล้วกับการเสียเวลาหลบหนีนักข่าว

“ผมดีใจที่คุณชายพอใจที่นั่น” คริสหยุดชะงัก ก่อนจะพูดต่อ “ภายในสี่สัปดาห์ บอติการ์ดและสาวใช้จะตามไปที่บ้านจันทร์สมครับ”

แทนที่เขาจะดีใจ แต่กลับไม่ เขากวาดตามองไปรอบๆ บ้าน รู้สึกไม่พอใจที่พื้นที่ว่างเปล่าที่แวดล้อม จะถูกแทนที่ด้วยสิ่งมีชีวิตอื่นที่คุ้นเคย คนหน้าเดิมๆ ที่ถูกคริสชักใยอยู่เบื้องหลัง คอยรายงานความเคลื่อนไหวของเขาให้รู้ แม้เขาจะเคยคุ้นชินกับการถูกห้อมล้อมด้วยผู้คน อยู่ในสายตาของคนอื่นตลอดเวลา แม้แต่อยู่ในบ้านตัวเองมาก่อน

“ไม่ต้องมา” เขาได้ยืนตัวเองบอกออกไป

“ว่ายังไงนะครับ”

วินเซนต์หัวเราะในใจ ไม่ใช่แค่ฝ่ายนั้นหรอก แม้แต่เขาก็ยังประหลาดใจตัวเอง บางทีเขาอาจจะเกิดอาการหวงความเป็นส่วนตัวสุดโต่งขึ้นมาก็ได้ใครจะรู้ แต่ถ้ามองเหมือนอย่างวันนี้ เสียเวลากับการทำอะไรสาระต่อไป เวลาที่เขาจะได้ทำงานและพักผ่อนก็จะลดลง เขาต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อจัดการกับปัญหานี้โดยเร็วที่สุด

“แล้วใครจะคอยดูแลบ้าน ทำความสะอาดบ้าน ซักรีดเสื้อผ้า ทำอาหารให้คุณชายล่ะครับ”

เขาหยุดคิดเล็กน้อย สองอย่างแรกไม่ค่อยกังวล แต่อย่างหลังนี้ลึกลับถึงชีพิตและแผนนคือตตาของเซฟส่วนตัวขึ้นมาทันที แต่แล้วใบหน้าซีดเผือดและดวงตากกลมโตโผล่เข้ามาในความคิด ‘ยายหมอนทองขาวอวบ’

“ก่อนหน้านี้ลุงให้ใครมาทำความสะอาดบ้าน”

“เด็กคนนั้นชื่อชวนชม”

แสดงว่ายายหมอนทองอวบอึ้งพูดความจริงสินะ

“ผมรู้จักดี เขาเป็นลูกสาวของเพื่อนเก่า ผมให้เขาดูแลทำความสะอาด

สะอาดบ้านจันทร์สมมาหลายปีแล้ว ผมเพิ่งบอกเลิกไม่ให้เข้ามาทำความสะอาดที่นั่น ก่อนหน้าที่คุณชายจะเข้าพักไม่นาน”

วินเซ็นต์ยกขาขึ้นไขว่ห้าง “เด็กคนนั้นไวใจได้แค่ไหน”

“ผมคงไม่จ้างเขา ถ้าเขาไวใจไม่ได้”

คำตอบยกย่อนของคริส ทำให้เขาเบิกปาก ตาเข้มาคริสไม่รู้หรือกว่าคนที่นำไวใจนักหนา แอบเข้ามาอยู่ในบ้านของเขา บ้านนี้ไม่รู้ว่าย่องเข้าไปอยู่ที่บ้านใครอีก

“หลายวันที่ผ่านมา คุณไม่รู้หรือว่าฉันต้องพบเจอเรื่องเลวร้ายอะไรมา หอพักของฉันถูกไฟไหม้ ตอนนี้อย่างที่ซุกหัวนอนไม่ได้ ญาติมิตรก็ไม่มีให้พึ่งพา’ สีหน้าท่าทางโอเวอร์แอกตึงแบบไม่เนียนของชวนชมยังติดตา

“เท่าที่ผมรู้ เขาก็ทำงานได้ดีมาโดยตลอด”

บ้านช่องห้องหับเท่าที่เห็นก็สะอาดพอใช้ เขาลุกขึ้นยืน หยิบเอาข้าวของที่กองอยู่บนพื้นข้างโซฟาเดินตรงเข้าไปในครัว หัวถุงไก่อ่างมาที่โต๊ะกินข้าว แล้วหยิบบ่อนึ่งไก่ขึ้นกัดกิน

“คุณชายแน่ใจจะครับว่าไม่ต้องการให้คนของเราตามไปที่นั่น” ฝ่ายโน้นเริ่มกังวล

วินเซ็นต์กลืนไก่อลงคอ ก่อนจะบอกง่าย ๆ “ฉันจะดูแลตัวเอง”

“แต่ว่า...”

“ให้เด็กคนนั้นกลับเข้ามาทำงาน”

“คุณชาย ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นความคิดที่...”

“ลองบอกเองนะว่ายายหมอน...เอ้อ...เด็กนั้นไวใจได้ ถ้าเขาทำไม่ได้ อย่างที่ลุงรับรอง นี่คงเป็นโอกาสดีที่ฉันจะไล่ลุงออกจริงมั้ย” เขายิ้มกริ่มเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจยาวเหยียด แก่ลึงตาเข้มาคริสเล่นข้างสนุกเสียจริง อีกอย่าง เขามีคำ ‘หวานล่อม’ ดีๆ ที่จะทำให้ยายหมอนทองปิดปากเงียบ และยอมมาเป็น ‘แม่’ ของเขา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ คุณนายรอยใจดียอมให้เธอทำงานถึงแค่ กลางวัน ชวนชมบอกคนเป็นแม่ว่าจะต้องพาสัมโอเพื่อนรักไปทำธุระ ภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่แท้จริงของเธอกับเพื่อนซี้ คือออกตระเวนหาที่พักใหม่ ของเธอ เพื่อนรักทั้งสองใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายก็ยังไม่มื่ออะไรคืบหน้า

“ดูมาตั้งสามสี่ที่แล้ว ไม่เห็นเข้าท่าสักทีเดียว”

บางแห่งแม้จะถูกเสนอถูก แต่ก็ไกลที่ทำงาน หรือไม่ก็ควรแปรสภาพ เป็นตึกร้างมากกว่าจะเป็นที่พักให้คนนอน

“แล้วหอหลังสุดล่ะ”

“ขึ้นฉันเอา ฉันต้องทนกินเกลบไปทั้งปีแน่”

อะพาร์ตเมนต์หรูดูดี ติดรถไฟฟ้า บ้ายรถเมล์แทบจะตั้งอยู่หน้า ประตูทางเข้า แต่ค่าเช่าเหยียบหมื่นจะให้จ่ายอย่างไรไหว ชวนชมส่งเสียง คำราม ฟุพหน้าลงบนโต๊ะอย่างหมดแรง

“ฉันจะไปอยู่ที่ไหนเนี่ย” หรือว่าคราวนี้เธอคงต้องกลับไปอาศัย ชายคาคุณนายรอยจริง ๆ เสียละมัง

“แกฯ” สัมโอสะกิดแขน

“อะไร” เธอพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“แกอยู่กับฉันสักพักก่อนก็ได้” สัมโอบอกอย่างใจกว้าง

สัมโอเป็นคนเดียวที่รู้เกี่ยวกับพฤติกรรมอุบาทว์ของเธอ อย่าง เดียวที่เธอไม่บอกเพื่อนคือ เจ้าของบ้านคนนั้นเป็นใคร สัมโอถึงได้รู้จัก ลิงโตหัวหยิ่ง ในนามลุงแก่นสี่ยไม่ดีเท่านั้น

“ถ้าพี่แจ้กลับมาล่ะ”

เพื่อนสาวเซิดหน้าขึ้นมองฟ้า สีหน้าเด็ดเดี่ยว “คราวนี้นั้นจะเลิก เด็ดขาดแล้วละ”

ชวนชมเงยหน้ามองเพื่อน ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “แกจิต โบทอกซ์มากจนเพี้ยนหรือเปล่า”

“รอไปอีกสักสิบปีเถอะยะ ฉันถึงต้องพึ่งโบทอกซ์” สัมโอได้กลับ

จุนๆ

“ให้มันจริงเถอะ”

ทว่าอีกฝ่ายพูดต่อ โดยไม่สนใจคำกระแนะกระเหน “ฉันจะเลิกกับพี่แจ้แล้วจริงๆ” สีหน้าสีตาของคนพูดหม่นหมอง

ทั้งที่ชวนชมคอยชูป้ายไฟให้ส้มโอ लेकरากับสุดที่รักนักฟุตบอล มาตลอดสามปีที่คบกับฝ่ายนั้น แต่ก็อดที่จะกังวลไม่ได้ “เกิดคิดดีแล้วหรือ”

“สนใจแกแล้ว ไม่ดีใจหรือไง”

ขวับ ชวนชมแทบจะหลบค้อนที่เพื่อนเขวี้ยงมาไม่ทัน เธอก็พูดไปอย่างนั้น ทะเลาะกันก็พี่ๆ คราบน้ำตายังไม่ทันแห้งก็กลับมาอ้ออกันตามเดิม แต่ครั้งนี้นานกว่าครั้งไหน ฝ่ายชายไม่โทร. หา ไม่โผล่หน้ามาให้เห็น เมื่อคืนเธอแทบไม่ได้หลับได้นอน เพราะเสียงร้องไห้อื้อๆ เหมือนนกทืดทื่อของคนทีนอนอยู่ข้างๆ

“แกน่าจะโทร. ไปหาพี่แจ้”

ส้มโอส่ายหน้า ยกมือกอดอก “ครั้งนี้ต่อให้มาคุกเข้าต่อหน้า ฉันก็ไม่ให้อภัย”

“แล้วอย่ามาร้องไห้หุ้หึ่งให้ได้ยินแล้วกัน” เธอคว้าแก้วชาเขียวป็นขึ้นมาดุด จะเชื่อได้สักแค่ไหนกัน

ส้มโอลอยหน้าลอยตาบอก “ตอนนี้ฉันมีแกเป็นส่วนเติมเต็มในชีวิตฉันก็พอแล้ว”

เธอควรจะปลอบปล้ำดีใจจนน้ำตาไหลพรากเลยดีไหม ส้มโอสั่งอาหารมาเต็มโต๊ะ ถึงไม่ได้ไปไกลถึงแพลทินัม แต่วันนี้เพื่อนใจบ้าเลี้ยงข้าวเย็นเธอเต็มที่อย่างที่บอกไว้เมื่อสองวันก่อน พวกเธอนั่งละเลียดกินอาหารจนหมด แล้วก็พากันกลับบ้าน

ส้มโอซบรดญี่ปุ่นคันเล็กจอดในที่จอดประจำ ก่อนที่ทั้งสองจะขึ้นลิฟต์มายังชั้นสิบสอง บิ่ง...ประตูลิฟต์เปิดออก ยังไม่ทันก้าวขาออก

จากลิฟต์ ก็เห็นใครบางคนยืนอยู่

“สั่มโอ...”

ผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมามอง ทั้งสองประสานสายตากัน เหมือนเวลาหยุดลง ณ วินาทีนั้น เพื่อนสาวของเธอก้าวขาออกไปจากลิฟต์ โดยที่ไม่ยอมให้ใครตั้งตัว หนุ่มตี้ หน้าหล่อคุกเข่าลงบนพื้น กอดเอวแฟนสาวแน่น

“พี่ขอโทษ”

“พี่แจ้...” สั่มโอเสียงสั่น ก่อนที่น้ำตาจะพร่างพรูลงมา

เธอเชื่อแล้วว่า ผู้หญิงเป็นสิ่งมีชีวิตที่อาร์ตที่สุดในโลก แค่ว่าคำพูดไม่กี่คำกับแอกติงเล็กน้อย ทำให้ความรู้สึกของเพื่อนรักเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังเท้า เมื่อสองชั่วโมงก่อนสั่มโอเพิ่งบอกกับเธอว่า เธอเป็นส่วนเติมเต็มให้ชีวิตของมัน แต่ตอนนี้ชวนชมรู้สึกว่ามันกำลังเป็นส่วนเกิน

ทำไมจะไม่ ในเมื่อคู่รักคืนดีกัน เพื่อนรักอย่างเธอจึงกลายเป็นหมาหัวเน่า

“เดี๋ยวพี่จะนอนที่โซฟาเอง”

ทั้งสามคนเคลื่อนพลเข้ามาในห้อง หลังจากเล่นตัวอยู่ประมาณสองนาทีก่อน ผู้หญิงที่เคยประกาศว่าจะเลิกกับแฟนอย่างเด็ดขาด ก็ใจอ่อนยอมกลับมาจีบอีกครั้ง ทำไมตอนซู้ห่วยไม่ถูกอย่างนี้บ้างนะ จะแพงให้หมดตัว

ชวนชมถอนใจยาว ซาบซึ้งใจที่แฟนของเพื่อนโഴวความเป็นสุภาพบุรุษ ทว่าสายตาสองหนุ่มสาวทอดมองกันราวกับว่าเพิ่งรู้ว่าตกหลุมรัก เหมือนช้างสองตัวที่กำลังตกมัน ชวนว่องแปร่นๆ พร้อมที่จะพุ่งเข้าใส่กัน โบราณว่าไว้ ‘เป็นก้างขวางคอคนอื่นมันเป็นบาป’

เท่าที่เผชิญก็ถือว่ากรรมหนักอยู่แล้ว เธอควรสร้างกุศลเสียบ้าง

“ฉันนอนที่โซฟาดีกว่า”

“อ้าวทำไมละ” เพื่อนสาวยังแสบแสบ แต่แวตาระริกระรี่

“เตียงแกมันแข็ง ฉันปวดหลัง เมื่อคืนยังนอนไม่สบายเลย” ว่างแล้ว ก็หย่อนกันลงนั่งบนโซฟาหนังที่อ่อนโยบ เหมือนสปริงซาร์ดไปตั้งแต่ ศตวรรษที่แล้ว “แบบนี้สิถึงจะโอ...”

สองหนุ่มสาวสบตากันหยาดยิ้ม ก่อนที่พี่แจ้จะขมหมอนและผ้าห่ม มาให้ จากนั้นคูร์กรีเทิร์น จูงมือกันเดินเข้าห้องหอ ปิดประตูลงกลอน เรียบร้อย ขวนชมลุกขึ้นไปอาบน้ำ ก่อนที่จะกลับมาล้มตัวบนโซฟาหนังที่วิ

“พี่แจ้ละ อย่าทำแบบนี้สิ...มันอะ...” แว่เสียงคิกคักจากข้างในห้อง

ขวนชมก่อกตามองเพดาน คัวร์โมตขึ้นมาร่งเสียงที่วิ ก่อนที่จะ ยกแขนก่ายหน้าผาก เปิดรายการเกมโชว์ทิ้งไว้ ไม่มีกะจิตกะใจจะดู แม้แต่น้อย เกือบเที่ยงคืนแล้ว เสียงกิจกรรมเข้าจังหวะยังแว่รบกวน โสตประสาทเป็นระยะ ไม่มีที่ท่าว่าจะบรรเทา

“ได้ปข้างกระบี่บโรงกันมารียังไง” ขวนชมพลิกตัวนอนตะแคง แหงนหน้าออกไปมองพระจันทร์ที่ลอยอยู่กลางหน้าต่างพอดี

วันนี้ดวงจันทร์เต็มดวงส่องแสงเจิดจรัส ไม่เหมือนกับอารมณ์ ขุนมัวของเธอ น่าอิจฉาเสียจริงๆ แคทำงานส่องแสงมายังโลกเดือนละ สิบห้าวันเท่านั้น ต่างจากเธอ ที่พรุ่งนี้ก็ต้องตื่นแหกขี้ตาไปทำงาน

“ฉันจะทำยังไงดี” ขวนชมพึมพำกับตัวเอง

ถ้าจะให้อยู่กันแบบสามคนผิวเมียต่อไป เธอคงไม่ไหวแน่ๆ ขวนชม นอนมองพระจันทร์ ไม่นานต่อจากนั้น ความเหน็ดเหนื่อย ง่วงงุน ก็เอาชนะ ทุกอย่างในที่สุด

เลิกเล่นอย่างที่เขาโอ้อวดกับเธอแม่แต่น้อย แค่ว่าจะทำให้คนหันมาสนใจเล่นเท่านั้นเอง

“รายจ่ายในบัญชีของเธอมียอวร้ายหลายอย่าง อาจจะเสียไปกับอะไรที่ไม่ควรเสีย” เขาบอกจากประสบการณ์

บัญชีที่เห็นถึงไม่ใช่ธุรกิจพันล้านหมื่นล้านอย่างที่เขาคำนึง แต่ก็คงไม่ใช่บัญชีค่าใช้จ่ายของจุจิกส่วนตัว ทว่าธุรกิจไม่ว่าจะใหญ่เล็ก ก็มีพื้นฐานมาจากที่เดียวกัน

“อย่างเช่นอะไร”

วินเซนต์ยกไหล่ บอกง่าย ๆ “ฉันไม่รู้”

“ไหนว่าคุณฉลาดนักไง” ยายหอมทองช่างเสียดสีกันเสียนี้กระไร

“ฉันอ่านลายมือของเธอไม่ออกนะสิ”

“ลายมือในนั้นก็ไม่ได้แย่ที่ตรงไหน”

“แต่ฉันอ่านภาษาไทยไม่ออก”

เขาพูดได้เกือบคล่อง แต่เรื่องอ่านเขียนภาษาไทยไม่กระดิกเลยสักนิด ข้อได้เปรียบของการเป็นลูกผสมคือพูด อ่าน เขียนได้หลายภาษา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งหมด

เขาหรีตามองอีกฝ่ายอย่างมาดร้าย “ยังงี้ก็ตาม ถ้ารายรับรายจ่ายยังเป็นอย่างนี้ต่อไป อีกไม่นานกิจการของเธอจะต้องเจ๊งแน่นอน”

“ทำไมต้องมาแข่งกันด้วย” คนพูดค้อนตาพลิก ทว่าคนมองยังอารมณ์ดีขึ้น

“ฉันเตือนด้วยความหวังดี ถ้าไม่รีบแก้ไขละก็นะ” เขาหัวเราะในลำคอ ปล่อยให้อีกฝ่ายเติมคำตอบในช่องว่างเอาเอง

คำสาปแช่งสำหรับเขาก็เป็นแค่เรื่องนามธรรม จับต้องไม่ได้ ไม่มีผลในทางปฏิบัติ ถ้าหากมีป่านนี้เขาคงตายไปเป็นร้อยครั้งพันครั้งแล้ว การกระทำของคนเราต่างหาก คือรูปธรรมจับต้องได้

ยายหอมทองหรีตามองเขา ทำหน้าครุ่นคิด สีหน้า ท่าทางบอก

เลยว่ไม่ไว้ใจกันสักนิด

“คุณบุญชูรู้เรื่องจริงๆ นะเธอ”

“ไม่ใช่แค่รู้เรื่องเท่านั้น ฉันยังบอกทางแก้ไขให้เธอได้อีกด้วย”

ดวงตากลมโตมองมาที่เขาอย่างประเมิน วินเซนต์แทบจะได้ยินเสียงฟันเฟื่องในหัวของอีกฝ่ายแล่นด้วยซ้ำ

“อย่างคุณนะเธอ ที่จะบอกทางแก้ไขให้ฉัน” ยายหมอนทองยกมือขึ้นกอดอก ปรามาสกันตรงๆ

“ฉันไม่เชื่อว่าคุณจะใจดีขนาดนั้น”

จู่ๆ ไม่เลว ไม่เลว แค่เห็นหน้ากันไม่กี่วัน ก็รู้จักกันมากถึงขนาดนี้แล้ว

“แน่นอนว่ามันก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนกันบ้าง” มุมปากของเขาโค้งขึ้นซ้ำๆ

“ถ้ายอมให้ฉันกินตับเธอ ฉันจะบอกทุกอย่างที่เธอควรจะรู้”

“กินตับ?”

อะไรกัน ขอกินตับแค่นี้ ทำไมต้องทำหน้าตกใจขนาดนั้น

